

1/2025

WWW.GWCF.FI

Gold Wing Club Finland

ALPIT JA GARDA

Kuva: Arto Suni

MYYDÄÄN JA OSTETAAN WINGEJÄ HOTMOTOR.fi

Ostamme 1800:sia-Wingejä.
Myös loppuvelan lunastus tai vaihto halvempaan
www.hotmotor.fi

WINGEJÄ AINA MYYNTIRIVISSÄ!!!

HOTMOTORservice
Honda-merkkihuolto ja varaosat!
050 300 7656 - huolto@hotmotor.fi
www.hotmotorservice.fi

**Wingitarvikkeet
2001-2011**

HONDA

2001-2011 Wingien varusteet POISTOMYYNNISSÄ!
Tyhjäämme loppuvaraston, joten kannattaa
olla nopea...
www.hotmotorshop.fi

MOOTORIPYÖRÄMYynti
JANNE TAKA
Puh. 050 327 3910
janne.taka@hotmotor.fi

VARUSTE- JA TARVIKEMYynti
MARKUS LATVANEN
Puh. 045 858 6710
markus.latvanen@hotmotor.fi

Gold Wing
Club Finland

Mukana MP25-messuilla
31.1.-2.2.2025

Halli 1 osasto 1 d 1
Tervetuloa!

Sisällysluettelo

- 5 Puheenjohtajan palsta
- 5 Tervetuloa kerhoon uudet jäsenet!
- 6 Hallituksen uudet jäsenet esittäytyvät
- 7 Päätoimittajan palsta
- 8 Jäsenmaksujen maksaminen sekä jäsentietojen päivittäminen
- 9 Siinä se sitten oli!
- 10 Garda ja alpit
- 14 GoldWing Club Finland ry MP-messuruokailu 2025
- 15 Holda Gold Wing 50 Years Edition -julkaisutilaisuus
- 16 Kevätkokoukseen 23.-25.5.2025
- 17 Vuosikokouskutsu 01/2025
- 18 GWCF Treffen 2025 - 31.7.-3.8.2025
- 19 Syyskokoukseen 5.-7.9.2025
- 20 Saaristo-Ajo 2025 3.8. / 4.8.-7.8.2025
- 22 Jari Saarelaisen kertomus matkasta Goldwingillä maailman ympäri – Osa 4
- 33 Wingistit välittävät 2025 Verenluovutuskampanja
- 34 Tapahtumakalenteri

Goldwing Club Finland ry:n jäsenlehti
Poutunkatu 6 B, 60320 Seinäjoki

Ilmestymistiheys 2025: neljä kertaa vuodessa: tammikuussa, toukokuussa ja lokakuussa sekä kansainvälisten treffien infolehti tai muu erikoisnumero.

Lisäksi sähköinen Wingisti tarpeen mukaan.

Ilmoitukset ja jutut toukokuun 2025 lehteen viimeistään **31.3.2025**.

Painosmäärä: n. 700 kpl
Päätoimittaja: Leila Saranpää
paatoimittaja@gwcf.fi
0500 864 968

Taitto, paino: PR painotalo

Mukavat tarinat ja hyvät kuvat ovat tosi tervetulleita. Niitä voi lähettää sitä mukaa kuin syntyy:
paatoimittaja@gwcf.fi

Lehteen 2/2025 ilmoitukset

Ilmoituskoot ja hinnat:
1/1 210x297mm **150e**
½ 210x148mm **90e**

+ lisäksi joka puolelle 3mm leikkuuvarat (bleeds) kaiken kokoisissa ilmoituksissa.

Takakannen aineistoissa on jätettävä yläreunaan 50mm valkoista yläreunaan osoitmerkintöjä varten.

Lähetä pdf-aineisto laskutusosoitteeseen:
paatoimittaja@gwcf.fi

Kiinnostaako Saaristo-Ajo 2025?

sivu 20

Alpit ja Garda

sivu 11

Saarelainen Etelä-Amerikassa

sivu 20

GWCF Hallitus 2025

Anne Lahdenne
Hallituksen puheenjohtaja,
President

040 067 6524
president@gwcf.fi

Krister Illman
Varapuheenjohtaja,
Interrep, Kalusto

040 040 1998
interrep@gwcf.fi

Erja Santala
Sihteeri

040 527 5797
sihteeri@gwcf.fi

Orwo Toivonen
Turvallisuus

0440 955 398
safety@gwcf.fi

Leila Saranpää
Päätoimittaja, Yhteistyö

050 086 4968
paatoimittaja@gwcf.fi

Timo Paananen
Tiimikoordinaattori

040 533 1590
Tiimikoordinaattori@gwcf.fi

Jukka Färm
Jäsensihteeri,
Yhteistyö

050 053 4502
jasensihteeri@gwcf.fi

Susanna Nurmi
Rahastonhoitaja

040 503 6188
rahastonhoitaja@gwcf.fi

Mika Jokinen
Treffikoordinaattori

050 360 1650
koordinaattori@gwcf.fi

Päivi Kouhia
Toiminnantarkastaja

040 041 0605
toiminnantarkastaja@gwcf.fi

Jesse Lindgren
Webmaster

040 541 4214
webmaster@gwcf.fi

Hanna Ojala
Kerhokauppias

050 359 5566
kerhokauppias@gwcf.fi

Ari Malmila
Kerhokauppias

0400 723 313

Puheenjohtajan palsta

Ajokautemme 2024 on päättynyt, ja on aika pysähtyä hetkiseksi muistelemaan menneitä reissuja ja odottamaan uuden ajokauden alkua. Vuosi 2024 sisälsi hienoja hetkiä, kilpailuja maa-sijoituksista sekä unohtumattomia retkiä, joita olemme jakaneet yhdessä harrastuksemme parissa.

GWEF:in alaisiin tapahtumiin osallistui vuonna 2024 15 jäsentä. Suhteellisen pieni määrä verrattuna jäsenmääräämme, vain noin 2%. Pääasialliset sijoituksemme olivat sijoilla 10–15. Maita, joihin matkustettiin, oli 10: Hollanti, Portugali, Espanja, Italia, Slovenia, Itävalta, Ruotsi, Tanska, Irlanti sekä Englanti. Näistä kahdesta viimeisimmästä osallistujat toivat Suomelle sijoitukset 3 ja 2.

Kun katsomme taaksepäin, voimme iloita kerhostamme. Kyse on yhteisön rakentamisesta – jakamisesta, kokemuksista, vinkeistä ja tarinoista. Näitä reissutarinoita olemme saaneetkin lukea kerholehdestämme ja niitä kannustetaan lähettämään tulevaisuudessakin päätoimittajallemme Leila Saranpäälle. Kiitos jokaiselle teistä siitä, että olette olleet mukana tekemässä kerhostamme niin ainutlaatuisen ja elinvoimaisen yhteisön. Meitä on tällä hetkellä lähes 800 jäsentä.

Nyt on aika valmistautua tulevaan kauteen. Mikäli ette ole vielä aloittaneet, on nyt oiva hetki huoltaa pyörämme ja varustella itseämme seuraaviin reissuihin. Uuden kauden myötä tulemme näkemään uusia kasvoja ja iloisia tapaamisia.

Usean kanssa tapaammekin jo MP-messuilla tai yhteisellä messuillallisella. Kerhollamme on näyttelypaikka messuilla yhdessä Japsistroyen kanssa. Tervetuloa moikkaamaan. Tapahtuman yhteydessä juhlitaan 50-vuotista Wingiä sekä mainostetaan kerhoamme ja kannustetaan liittymään jäseneksi.

Toivottavasti voimme kaikki yhdessä innostua niin uusista kuin tutuistakin tapahtumista, joita kevät tuo tullessaan.

Tulevasta vuodesta on lupa odottaa vieläkin jännittävämpiä ajokilometrejä sekä uusia tapahtumia kuten Archipelago Tour ja Wingin 50-vuotiset juhlat Brandtilla Toukokuussa.

Olkoon vuosi 2025 täynnä turvallista ajamista, uusia ystävyksiä ja unohtumattomia seikkailuja. Odotan innolla, mitä tulevaisuus tuo tullessaan, ja toivon, että te kaikki pysytte osana tätä hienoa matkaa. Valmiina siis kohti uusia seikkailuja, kun uusi ajokausi avaa ovensa!

Puheenjohtaja

Anne

Tervetuloa kerhoon uudet jäsenet!

Tommi Lehtonen
Markku Nokelainen
Sauli Jämsä

HALLITUKSEN UUDET JÄSENET ESITTÄYTYVÄT

Erja "Eppu" Santala

Olen kirkkonummelainen tarakkaharakka ja osallistun innolla mp-reissujen suunnitteluun ja säällä kuin säällä matkantekoon. Olen kuullut, että jotkut nukkuvat takapenkillä - minä puolestani nautin kaikesta näkemästäni ja aistimastani.

Sain ensimmäisen tuntuman moottoripyöriin matkaamalla isäni Jawan tankilla pieniä reissuja. Muistan vieläkin lämpimänä kesäpäivänä tuulen kasvoillani ja isän turvallisena selkäni takana. Seuraava tuntuma kaksipyöräisiin olivat mopot. Suuren kaveriporukkamme pojilla oli mopoja ja me tytöt pääsimme kokeilemaan ajelua niillä. Se oli kivaa ja tuohon aikaan suurin pyörä, jolla itse pääsin ajamaan, oli kaverini satapiikki. Sitten opiskeluaikaan kaksipyöräiseni oli fillari, jolla tuli tehtyä kaikenlaista ajelua mukaan lukien retkipyöräily telttamajoituksella.

Olen aina ollut innokas liikkumaan ja elämäni varrelle on mahtunut urheilu- ja liikuntalajeja tukuttain. Nykyisin luonto ja luonnossa liikkuminen kaikkina vuodenaikoina on keskiössä. Lapin hulluuden ja tunturit isäni istutti minuun ja nykyisinkin Sandiksen kanssa vietämme siellä aikaa pari kolme kertaa vuodessa milloin hiihtäen ja milloin taapertaen.

Mutta takaisin kaksipyöräisiin. Olimme Sandiksen kanssa auton orjia jo pelkästään työmatkojen vuoksi. Ihailimme aina moottoripyöriä niitä nähdessämme ja vähitellen virisi ajatus omasta pyörästä. Saadaksemme tuntumaa ja varmistaaksemme intoamme meille hankittiin iso Burgman,

jolla ajelimme yhden alkukesän. Laji tuntui oikealta ja loppukesästä Burgman vaihtui Honda Pan Europeaniksi. Pannarilla sitten huristelimme oman maan raitteja, pohjois-Norjaa ristiin rastiin ja kimurantteja alppiteitä. Hyvä oli pyörä ja hyvä oli kyyti.

Sitten alkoi mielessä kaihtaa wingi ja ensimmäisen haimme Seinäjoelta keskellä talvea. Tuolla mustalla pullukalla olimme sitten ensimmäisessä kerhon tapaamisessa Napapiirillä. Nykyisestä wingistä kaupat tuli tehtyä alle vuorokaudessa sen nähtyämme. Hyvä on ollut valinta ja tälläkin matkat ovat taittuneet mukavasti.

Kerhon tiimoilta on ollut hienoa tutustua ihaniin ihmisiin. On ollut helppo tulla joukkoon.

Siis tällainen tarakkaharakka, jonka yksi motto on "En mää mikkää ruusu ole mutta kukka se on kaalikin."

Ekku

Orwo Toivonen

Olen kivialan yrittäjä Salosta. Mp harrastuksen aloitin vuonna -95. Kokeiltuani eri pyörämallit päädyin uteliaisuuttani kokeilemaan Wingiä vuonna 2006 ja totesin, että tämä on minun juttu. Tällä hetkellä ajopyöränä on 1800, tallissa on myös -77 mallinen. Mp harrastus on iskenyt koko perheeseen (vaimo ja 3 aikuista lasta). Liityin Wingi-clubiin miltei saman tien. Mielenkiinnolla odotan tulevaa tultuani valituksi mukaan kerhon hallitukseen.

Orwo

Päätoimittajan palsta

Niin vain tämäkin leuto syksy taittui talveksi. MP25-Messuilla 31.1.-2.2.2025 Helsingissä kerhomme juhlistaa GoldWingin 50-vuotistaivalta Japsistarojen kanssa jaetulla osastolla 1 d 1 ykköshallissa. Siellä on näyillä jäseniemme pyöriä vuosien varrelta kuin myös Jari Saarelaisen GoldWing, jolla hän kiersi maapallon v. 1989-1991 päästen Guinnessin maailmanennätysten joukkoon. Otin yhteyttä Jariin Australiaan sadaksemme jatkoa hänen matkansa toivottuihin tarinoihin, joita on julkaistu kerholehdissämme 2/2022, 3/2022 ja 2/2023. Juttua löytyikin lisää, sillä Jarin muistiinpanoista oli hänen sisarensa Paula kirjoittanut MP-lehteen Jarin ollessa vielä matkalla. Sen pohjalta juttu jatkuu nyt Etelä-Amerikassa ja tulevaisuudessa muuallakin. Kiitokset heille, kun tallensivat tapahtumat tuoreeltaan!

Messupäivän jälkeen lauantaina klo 18-20 on kerho järjestänyt jäsenilleen yhteisen ruokailupaikan Factory Kamppi -ravintolaan, Runeberginkatu 3. Ilmoittautumisia on jo tullut ennätysmäärä. Ateriaa ei aiemmasta poiketen tarvitse maksaa ennakoon, vaan jokainen hoitaa maksunsa paikan päälle tullessaan kassalle. Jos haluat vielä mukaan, tiedustele vapaita paikkoja paatoimittaja@gwcf.fi tai puh. 0500 864 968.

Ensi kesän reissut ovat monella jo suunnitellussa. Jos haaveena on Alpit ja Garda-järvi, niin lehdestä löytyy Arto Sunin ja matkakumppani Markku Sillanpään reissuvinkkejä ja upeita kuvia sinne suunnalle. Kiitos heille ja jutun välittäneelle Antero Sunille.

Hallitus uudistui vuoden alussa, kun Jouko Hildén ei enää jatkanut ja yksi vapaana ollut paikka

täytettiin. Uudet hallituksen jäsenet Erja Santala ja Orwo Toivonen esittäytyvät perinteisesti tässä lehdessä.

Tuleva treffikesä on saatu hyvissä ajoin sovittua ja näyttää lupaavalta. Treffi-ilmoitukset ovat nyt julkaistu ja ennakkoilmoittautumiset ja majoitusten varaukset avautuvat vaiheittain. Kansainvälisille treffeille Ellivuoreen voi majoituksen varata kerhohintaan 13.1.2025 alkaen. Viime vuonna treffit olivat maamme laidoilla Imatralla, Joensuussa ja Raumalla. Nyt ne keskittyvät sattumalta samalle suunnalle Kankaanpäähän, Sastamalaan ja Teiskoon, koska järjestäjät ovat löytäneet siltä alueelta.

Ennakoon maksetut osallistumismaksut olivat kokeilussa Rauman syystreffeillä ja otettiin käytännöksi jatkossakin hyvien kokemusten tuloksena. 75% tulijoista maksoi maksunsa etukäteen, mikä auttoi illallisille osallistuvien määrän arvioinnissa säästämällä kerhon kuluja ja helpotti huomattavasti respan toimintaa varsinkin, kun kiireisimpään aikaan osui valtakunnallinen ongelma yhteyksissä. Koska myös käteisen käyttö väheni huomattavasti, sen säilyttämisen ja kuljettamisen tarve jäi pois.

Jännityksellä odotetaan, koska päästään näkemään uutta Honda Gold Wingin 50 years Edition -juhlamallia. Nyt ajankohta näyttäisi Suomessa olevan 17.5.2025, jolloin Bike World kutsuu kerholaisiamme mukaan Vantaalle Tuupakantielle.

Talvisin terveisin

Leila S
päätoimittaja

JÄSENMAKSUIEN MAKSAMINEN SEKÄ JÄSENTIETOJEN PÄIVITTÄMINEN

Vuoden 2025 jäsenmaksut lähetetään sähköpostilla tammikuun alussa kaikille, joilla on voimassa oleva sähköpostitili. Viestin lähettäjänä on no-reply@tietotoimisto.fi, koska se lähtee suoraan kerhon jäsenrekisteristä.

Niille jäsenille, kenellä sähköpostitiliä ei ole, lähetetään jäsenmaksu kirjeellä jäsenrekisterissä ilmoitettuun osoitteeseen.

On tärkeää, että jäsenrekisterissä ilmoitetut tiedot sähköpostiosoitteen sekä postiosoitteen osalta ovat oikeat. Tällöin välttyttäisiin turhilta jäsenmaksujen karhuamisilta.

Jäsenmaksujen maksamisessa pitää käyttää laskussa olevaa viitenumeroa, jotta maksettu maksu

kohdentuisi laskussa nimettyyn henkilöön jäsenrekisterissä. Tämä on henkilökohtainen vuosittain vaihtuva viitenumero.

Jäsenmaksun maksaminen myöhässä aiheuttaa näiden henkilöiden osalta manuaalisen seurannan/käsittelyn, mikä aiheuttaa turhaa, aikaa vievää työtä.

Ystävällisin terveisin ja hyvää alkanutta vuotta!
Jukka Färm
Jäsensihteeri

Miten päivität jäsentietosi

Voit päivittää jäsentietojasi menemällä www.gwcf.fi sivustolle.

Löydät etusivulta linkin ”**päivitä jäsentietosi**”. Avautuvaan ikkunaan laita jäsennumerosi (jäsenkortista) ja salasanasasi. Jos et muista salasanaasi klikkaa **Tilaa tunnukset unohdin salasanan**i, jolloin uusi ikkuna avautuu.

Laita jäsennumerosi ja sähköpostiosoitteesi uudelleen. Klikkaa ”**lähetä tunnukset**”, niin saat uuden salasanan sähköpostiisi.

Mene alkuun ja kirjaudu jäsennumerolla ja saamallasi salasanalla omalle jäsenkortillesi, missä voit muuttaa salasanan haluamaksesi.

Muista tallentaa muuttamasi tiedot jäsenkortillasi. Voit myös laittaa pyynnön tietojen muuttamisesta jäsensihteerille jasensihteeri@gwcf.fi

SIINÄ SE SITTEEN OLI!

Nimittäin kerhokaupan pyörittäminen päättyi meidän osaltamme Rauman treffeillä. Kahdeksan vuotta me tätä kerhokauppaa hoidimme, kera kerholaisten apuvoimien. Haikea mieli jäi, sillä touhu oli aivan järjettömän mukavaa. Eikä kerhossamme ole toista pestiä, jossa pääsee juttelemaan jäsenistön kanssa yhtä spontaanisti. No okei, onhan kaikki hallituspestitkin tärkeitä, mutta kerhokaupassa porukka tulee itse moikkaamaan ja vaihtamaan kuulumisia ostosten lomassa. Se on ihan omaa luokkaansa!

Kun vuonna 2017 aloitimme kerhokaupan pyörittämisen, tavaraa oli enemmän kuin tarpeeksi. Seinäjoen kevät kokoontumisessa aloitimme pienimuotoisen poistomyynnin, jotta saimme tilaa uusille tuotteille – melkein rullakollinen kamaa vaihtoi omistajaa siinä siivossa. Siinä oli sitten vuosi aikaa pähkäillä, mitä tuotteita haluaisimme nähdä kerhokaupan hyllyillä seuraavaksi.

Vuoden 2018 Inarin treffeille saatiin kaikki kerhokaupan tuotteet mahdutettua Empun Volvoon. Jep, koko setti – treffipaidat, pop-up-teltta ja kaikki! Vuonna 2022, kun pidimme kerhokauppa pop-up-tapahtumat Seinäjoella ja Tampereella, Jessen pakettiauto oli aivan kattoon asti täynnä. No, nyt kun Raumalla pistimme pillit pussiin, laatikoita jäi jäljelle enää 13. Aika tehokasta, vai mitä?

Tässä kohtaa haluamme esittää aivan valtavan kiitoksen teille kaikille, jotka kerhokaupassa kävitte ja toimintaa tuette. Ilman teitä tätä hommaa ei olisi jaksanut pyörittää. ISO KIITOS!

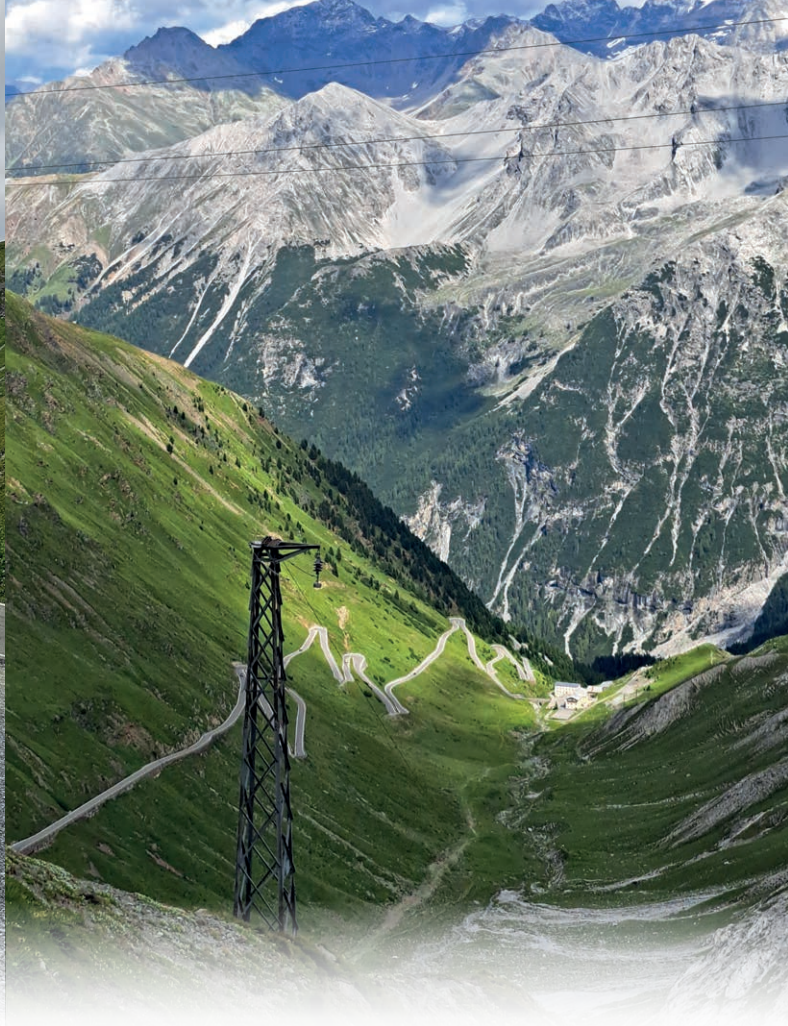
Emme ole jättämässä kerhoa, mutta nyt himmataan hieman tahtia, sillä tuo pikkuneiti tarvitsee meitä enemmän kuin koskaan.

Raumalla syyskokouksessa etsittiin kerhokaupan jatkajaa, ja Jesse pitikin oikein kannustavan puheen. Liekkö Jessen puheesta johtunut, mutta meille löytyi uudet kerhokauppiat. Ari Malmila ja Hanna Ojala ottivat kerhokaupan vetovastuun itsellensä. Toivotamme Arille ja Hannalle suurta menestystä ja esitämme kiitoksemme, jotta kerhollamme kerhokauppa säilyi.

Ystävällisin terveisin,

Emmiliina ja Jesse

GARDA JA ALPIT

Viime kesänä, kun kesäloma alkoi, kysyin Sillanpään Markulta, kiinnostaisiko jonkinlainen moottoripyöräreissu? Markku vastasi, että ainahan sellainen kiinnostaa. Utelin, että kiinnostaisiko Norja, vai miltä Alppivuoristo kuulostaisi Keski-Euroopassa? Hetken keskusteltuamme olimme yhtä mieltä siitä, että Alpeille olisi mukava päästä ajamaan.

Minulla on jo useita reissuja ennestään tehtynä siihen suuntaan ja Markkukin metsäkoneurakoitsijana on tutustunut alueisiin työn ohessa sekä tehnyt yhden pyrähdysen sinne moottoripyörällä aiemmin.

Halusimme lähteä omilla pyörillä kotoa käsin, vaikka nykyään olisi myös mahdollista rekalla siirtää pyörät keskieurooppaan ja lentää perässä tai vuokrata pyörät paikan päältä. Tällaiseen kyllä pitäisi varautua hyvissä ajoin, joten tässä tapauksessa se ei ollut edes mahdollista. Meillä oli riittävästi aikaa matkantekoon, ja näkeepä siinä samalla muitakin maita ja kulttuuria.

Pyörät lähtökuntoon ja Alpeille

Totesimme, että meillä on pyörät kunnossa, Markun pyörä oli juuri huollettu ja vaihdettu uudet

renkaat ja minunkin pyörä olisi kunnossa, kun vielä vaihdatan siihen uuden takarenkaan.

Suosittelen kyllä lähtemään hyvillä renkailla. Onhan se ennen kaikkea turvallisuuskysymys. Mutkaisia teitä ja kilometrejä tulee paljon eikä tarvitse miettiä, kestäkö renkaat tämän reissun ja missä niitä sitten vaihdattaisiin. Itse olen sitä mieltä, että rajalliset matkapäivät kannattaa käyttää matkustamiseen ja paikkoihin tutustumiseen eikä ehdoin tahdoin korjaamoiden etsimiseen, joissa tahtoo sitten koko päivä tuhraantua.

Kun koti ja työasiat oli saatu kuntoon, niin varasimme Viking Lineltä Helsingistä Tallinnaan illalla lähtevän laivan, jossa pystyi yöpymään ja joka oli seuraavana aamuna valmiiksi Tallinnassa. Aikataulullisesti se oli hyvä, koska päivällä pystyi ajamaan kotoa Helsinkiin, yö meni seilatessa ja nyt oli koko päivä aikaa ajaa.

Suuntasimme Via Balticaa pitkin etelään päin.

Olimme miettineet, ettemme jäisi kuluttelemaan aikaa Baltian maihin, vaikka hyviä matkakohteita ovatkin, vaan menisimme suoraan Alpeille, missä keskittyisimme ajamaan vuoristoteitä ja tutustumaan siellä muihin kohteisiin.

Latviassa kuitenkin ajoimme kauniin Riigan läpi ja sieltä jatkoimme Ristinmäelle Liettuaan, minne on pystytetty ristejä valtava määrä Venäjän sortovaltaa vastaan jo 1850 luvulta lähtien. Käymisen arvoinen paikka, joka on melkein matkan varrella.

Liettua niin kuin Puolakin näyttivät olevan myös suuria maatalousmaita, jossa peltoa riitti silmankantamattomiin. Augustowissa Puolan rajan tunnumassa olimme seuraavan yön hotellissa.

Majoitukset netistä matkan varrelta

Majoituksen etsiminen on nykyään helppoa, kun booking.comista katsoo majoituksen sille paikkakunnalle, missä haluaa yöpyä. Näkee käytävissä olevat majoitukset ja hinnat heti, niin ei tarvitse turhaan etsiä ja kierrellä. Me yritimme katsoa myös aamiaisen samaan hintaan, niin on mukava siitä aamulla lähteä jatkamaan matkaa.

Emme koko 16 päivän matkan aikana varanneet yhtään majoitusta, vaan katsoimme ne puhelimesta paikan päällä ja sitten ajoimme pihaan

kysymään. Yleensä niihin pääsi ja näki muutenkin, miltä paikka näytti.

Majoituksena suosimme pieniä hotelleja ja majataloja, joita löytyy aika hyvin hintatasoltaan varsin kohtuullisia ja todella asiallisia ja varsin sopivia yhden yön majoitukseen. Yhden yön olimme myös "zimmer frei" koti majoituksessa, jota ei ollut netissä. 65 euroa yö aamiaisen kanssa kahdelta hengeltä. Todella viihtyisä paikka ja isäntäväki ystävällinen.

Via Baltican läpiajon vaarallisuudesta aina kuulee puhuttavan. Omakohtaiset kokemukset ovat olleet hyviä, majoitukset halpoja eikä turvatomuuden tunnetta ole ollut. Ihmiset ovat olleet ystävällisiä.

Liikennekulttuuri Via Balticalla on nopeatempoisempaa ja ohittelua on enemmän, mitä Suomessa on totuttu. Leveämmillä teillä ei ole epätavallista, että ollaan kolme rinnakkain. Positiivisena puolena se on joustavampaa ja tilaa annetaan kaikille. Tärkeintä on seurata liikennettä sekä eteen että taaksepäin ja antaa suosiolla tilaa ohitaville ja vastaantuleville. Mielestäni se on aivan turvallinen ajaa.

Kotkanpesä ja Grosslockner tietulleja unohtamatta

Jatkoimme matkaa Puolan ja Tsekin läpi Hitlerin kotkanpesälle Saksaan, josta ylhäältä 1800m korkeudesta avautui jyrkänteen reunalta upeat näköalat laaksoon ja Saksan Alpeille.

Itävallassa ja Sveitsissä vaaditaan myös moottoripyörille vinetti eli tietullimaksu, jos ajaa moottoriteitä eli autobaanoja pitkin. Se kannattaa maksaa, jos on epävarma tarvitseeko sitä, koska teillä E-tullijärjestelmä lukee rekisterikilpiä ja sanktio on kuulemma satoja euroja päivä, jos rekisteri ei ole järjestelmässä. Rajojen läheisyydessä on paikkoja, missä sen voi maksaa, jos ei tee sitä netissä. Hintakin Itävallassa oli vain jotain 6€ 10 päivää.

Seuraavana oli Grosslockner Hohenalpenstrasse eli ”korkea alppitie”, joka on Itävallan kuuluisimpia nähtävyyksiä ja sanotaan, että yksi maailman kauneimmista teistä. Vuoristomaisemat ovat komeat ja maksullisen tien ajamista ei kannata kiireellä pilata.

Nyt rupesi myös näkymään muitakin motoristeja, kun alppitiet alkoivat. Ilmeisesti alamme olemaan oikeassa paikassa ja meidän ”lomamme” voi alkaa.

Jatkoimme matkaa todella kauniita alppiteitä

ja kylä pitkin Italian Dolomiittivuoristoon, joka on taas henkeäsalpaavan kaunis vuoristo pystysuorine vuorensinämineen.

Ukkosmyrskyssä Gardalle

Maisemateitä pitkin olimme saapumassa Gardajärvelle Italiaan, kun alkoi valtava ukkosmyrsky ja vesisade, joka pakotti meidät pysähtymään. Tämä oli kuitenkin vasta esimakua tulevasta..

Kun illalla olimme jo majoituksessa ja pyörät katoksessa, alkoi taas ukkosmyrsky ja nyt tuli vettä ja rakeita niin, että 50 km päässä asuntoautoista särkyi kattoikkunoita. Näky oli myös vaikeaa, kun taivas leimusi salamoita pimeässä pitkälle yöhön. Tästä myrskystä uutisoitiin myös Suomessa.

Seuraavana päivänä tutustuimme alueeseen järven kiertämällä, joka on Italian suurin järvi ja maisemat kuin suoraan postikortista. Todella kauniista oli.

Tässä vaiheessa jo rupesimme miettimään kotiinpaluuta, kun saimme pyörät siihen suuntaan kääntymään. Vaihtoehtoja miettien varasimme vajaan viikon päähän laivapaikat Finnlinesilta Travemundesta Helsinkiin, joka lopulta tuntuikin hyvältä päätökseltä, kun loppumatkan sai leppoisissa tunnelmissa lepäillä ja välillä käydä syö-

mässä hyvin. Muiden motoristien kanssa oli myös mukava jakaa kokemuksia matkan aikana laivan kannella.

Mutta sitä ennen vielä ehti ajaa toinen toistaan uskomattomimmissa maisemissa niin Italiassa kuin Sveitsin Alppiteillä välillä pysähtyen pienissä ja viihtyisissä kahviloissa ja ruokapaikoissa, joista oli monesti upeat näköalat vuoristoon.

Moottoripyörällä kokemus on kaksinkertainen. Ajaminen on nautintoa ja maisemat hivelee silmää. Se pitäisi jokaisen motoristin saada kokea.

Passo de Stelvion huikea reitti

Italiassa on ainakin yksi vuorisola, jossa on noin 50 neulansilmämutkaa. Passo de Stelvio, jonka ajaminen ei jätä ketään kylmäksi. Se on jopa hieman pelottava. Tiukat neulansilmämutkat ovat niin jyrkkiä, että kaikki tila pitää käyttää, jos haluaa mutkissa pysyä omalla kaistalla. Ylöspäin ajettaessa täytyy katsoa taaksepäin yläviistoon, että näkee, onko joku tulossa mutkassa vastaan. Jyrkissä ja kallellaan olevissa mutkissa pysähtymisessä olisi todella iso riski kaatua. Eikä huoli ollut aiheeton, sillä hetken päästä näimme yhden meitä vastaan tulevan ranskalaisen motoristin kaatuvan hiljaisessa vauhdissa jyrkässä mutkassa alamäessä ja tuli kuperkeikkaa meitä

vastaan. Autoimme pyörän pystyyn, mies kiitteli meitä ja luultavasti selvisi säikähdyksellä.

Matka jatkui Sveitsin suuntaan ja upeita maisemateitä tuntui vain riittävän. Sveitsissä hintataso oli selkeästi korkeampi, mikä on hyvä tiedostaa. Lopulta ajelimme pikkuteitä pitkin Saksan läpi Travemundeen, mistä alkoi laivamatka kotiin.

- Reissu meni hyvin emmekä kohdanneet isompia vastoinkäymisiä. Ajankohta oli heinä-elokuun vaihteessa 2023. Pääsääntöisesti aurinko paistoi ja lämpötilat olivat sopivat noin 20-27 astetta koko matkan ajan. Kilometrejä tuli lopulta n.6500 ja aikaa meni 16 päivää. 9 maata. Pyörinä olivat Bmw 1600 GT ja Honda Goldwing 1800. Siis tarkoitukseen sopivia matkapyöriä molemmat, jotka toimivat moitteettomasti.
- Suunnistamisessa käytimme perinteistä karttaa matkan suunnittelussa ja navigaattoria sitten matkan aikana. Matkareitti oli pääpiirteittäin suunniteltu, mutta sitä pidettiin avoimena koko matkan ajan. Esim. majoituksia ei tarkoituksella varattu etukäteen ja laivaliputkin kotiin varattiin matkan aikana, kun kotiintulokin alkoi hahmottua eikä se ollut niin päivän päälle.
- Tämä toi lisää vapautta ja onnistui ainakin näin pienellä porukalla.
- Ja niin, matkakustannukseksi laskimme vähän reilu 2000 euroa henkilölle, kun majoitukset ja laivaliput sai jakaa puoliksi.

Teksti ja kuvat:

Arto Suni Pyhäjoelta ja matkakumppanina Markku Sillanpää Kälviältä. Juttu on julkaistu myös Kokko MC-Club -lehdessä 2024.

GOLDWING CLUB FINLAND RY MP-MESSURUOKAILU 2025

**LAUANTAINA 1.2.2025
KLO 18 – 20**

GoldWing Club Finland ry järjestää perinteisen jäsenten MP2025-ruokailun nyt ravintola Factory Kampissa lauantaina 1.2.2025. Tule tapaamaan kerhokavereita ja tutustumaan uusiin hyvän ruuan äärellä.

TERVETULO A!

Ennakkomaksua ei tarvita, mutta varmista paikka itsellesi / seuralaisellesi ilmoittamalla ruokailijoiden nimet viimeistään 27.12.2024 paatoimittaja@gwcf.fi.

Paikkoja on varattu 50, mutta tähän ravintolaan voi saada aiempaa enemmän varausta, kunhan olemme ajoissa asialla.

Hinnat: Runsaan lauantaibuffetin hinnan 19 € / ruokailija, 16 € / eläkeläinen maksaa kukin paikan päällä kassalla. Tähän sisältyy Italian soda, kotikalja sekä kahvi/tee.

Kamppi Factory sijaitsee osoitteessa Runeberginkatu 3, jonne on 5 min. kävely esim. kerholaisten suosimasta Sokos-hotelli Presidentistä.

Buffetin menu on luettavissa factorykamppi.com.

GOLD WING

KUTSUMME TEIDÄT

lauantaina 17.5.2025 klo 11:00-14:00

Honda Gold Wing 50 Years Edition -julkaisutilaisuuteen!

Bike World - Tuupakantie 7 Vantaa

Konserninjohtaja Markku Hämäläinen pitää avajaispuheen.

Tarjolla pientä purtavaa.

Suomen Motoristit ry:n -edustaja paikalla.

Kuvaa itsesi uuden Honda Gold Wingin kanssa ja osallistu arvontaan.

Lisää julkaisuun tunnisteet **#goldwing** ja **@hondabikesfinland**.

Tervetuloa! Tuupakantie 7, 01740 Vantaa, bikeworld.fi

BIKE WORLD

Tervetuloa kevät kokoontumiseen Kunnonlähteelle!

Kunnonlähde on todellinen hyvän olon keskus kangasmetsän kainalossa Kankaanpään taidekaupungin kupeessa. Kankaanpäässä on taidekoulu, useita gallerioita, upeaa arkkitehtuuria sekä ainutlaatuinen taidekehä ympäri kaupunkia. Kunnonlähteeltä on keskustaan n. 1,5 kilometrin matka.

Osallistumismaksu maksetaan etukäteen viimeistään 9.5.2025:

FI51 5443 0420 0877 06 /GoldWing Club Finland ry/ viesti: Kpää + osallistujien nimet

55 € / JÄSEN (sis. pe arkibuffet 7,- €) & 68 € / EI JÄSEN (sis. pe arkibuffet 10,- €)

(Jos et pääse perjantain buffettiin klo 18.00, vähennä hinta osallistumismaksusta)

Ohjelmassa on leppoisan kivaa yhdessäoloa. Molempina iltoina buffet päivällinen (la juhlapäivällinen), elävää musiikkia, ohjelmaa, arpajaiset, kokous, kerhokauppa sekä paraatijajo tarjoiluineen.

Majoituksen hinnat:

2hh / 2vrk / hlö 96 €	Asuntoautot ja-vaunut 25 € / 2vrk / 2hlöä
1hh/ 2vrk / hlö 150 € (huoneita rajoitetusti)	+ aamiainen 10 € / hlö
Rivitalo neljälle 344 € / 2vrk	Majoituksen hintaan sisältyy:
Perhehuone neljälle 344 € / 2vrk	Aamiainen, sauna ja allasosaston käyttö sekä
Paritalo viidelle 430 € / 2vrk	kuntosalin käyttö yleisöaukiolojen mukaan
Lisävuode + 31 € / vrk / hlö	Ilmainen pysäköinti, pyörien pesumahdollisuus

Huonevaraukset:

Koodilla "Gold Wing" viimeistään 9.5.2025. Sähköpostitse myyntipalvelu@kunnonlahde.fi tai numerosta 050-394 7526, tai vastaanoton numerosta 02-57 333 (valikosta numero 3).

Huoneet saa tulopäivänä aikaisintaan klo 14.00 ja viimeistään klo 16.00. Huoneiden luovutus lähtöpäivänä klo 12.00. (Yhden vrk hinta puolet 2 vrk hinnasta).

Kokoontumisen järjestäjät: Terttu Hakala-Skaffari 0400 807419 ja Hannu Skaffari 0400 596597

Gold Wing Club Finland

Vuosikokouskutsu 01/2025

Aika 24.05.2025 klo 10.00

Paikka Kunnonlähde, Kelankaari 4, 38700 KANKAANPÄÄ

Esityslista

1. Kokouksen avaus
2. Kokouksen laillisuus ja päätösvaltaisuus
3. Kokouksen järjestäytyminen. Puheenjohtajan, sihteerin pöytäkirjantarkastajien (2kpl) ja ääntenlaskijoiden (2kpl) valinta
4. Esityslistan hyväksyminen
5. Kerhon vuosikertomus 2024
6. Tilit ja tilintarkastajien lausunto
7. Tilinpäätöksen vahvistaminen edelliseltä tilikaudelta ja päätetään tili- ja vastuuvapauden myöntämisestä edellisen vuoden hallitukselle
8. Ilmoitusasiat (hallitus)
9. Muut asiat
10. Kokouksen päättäminen
 - Kerhon hallitus

TREFFEN
RUNS UNDER
GWCF RULES

TERVETULOAA GOLD WING CLUB FINLAND TREFFEILLE 31.7. -3.8.2025

Treffit järjestetään uudistetussa upeassa
Ellivuori Resortissa Sastamalassa.

TREFFIMAKSU:
JÄSEN: 58€
EI JÄSEN: 70€
TREFFIRESPA AUKEAA
TORSTAINA KLO: 12.00

Treffeillä on runsaasti ohjelmaa.

- ✓ Bändi, DJ, Karaoke, tanssia ja useampi baari.
- ✓ Poker run kiertää paikkakunnan nähtävyyksiä ja tietysti maaparaati sekä valoshow.
- ✓ Kerhokauppa auki ja sauna totta kai.
- ✓ Bikeworldin järjestämä uuden Wingin koeajopäivä.

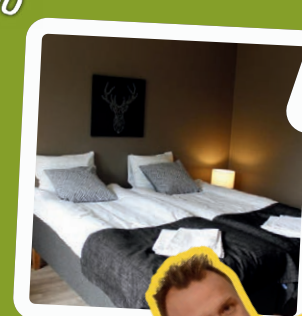
Sisäänpääsymaksuun sisältyy kaikki ohjelma sekä paraatijon pullakahvit ja juhlaillallinen. Ennakkoilmoittautuneille treffi T-paita.

Ennakkoilmoittautuminen päättyy 30.6.2025.

Majoitus varataan Ellivuori Resortista.

Varaa majoituksesi sähköpostilla keskusvaraamo@ellivuori.fi tai puhelimitse **+358 3 519 23** (arkisin klo 8:00-16:00). Varauskoodi **GoldWing** tulee ilmoittaa varausta tehdessä. Majoitus varattavissa 8.6.2025 asti. Valittavanasi on hotellihuoneita, huoneistoja, maisemasviittejä sekä Villoja. Ilmainen teltpaikka, rajoitettu sähkö mahdollisuus. Etusijalla lääketieteelliset syyt. Sähkön hinta 10,00€ / telttä torstai – sunnuntai.

Asuntovaunu / autopaikat varataan suoraan naapurissa olevalta Vuori Caravan leirintäalueelta. Yhteistiedot: p. 045 2644550, hanna.toivio@outlook.com, Ellivuorentie 136 38130 Sastamala.

Mika Jokinen
koordinaattori@gwcf.fi
Tapio Jokinen
+358 44 9726640

LÄMPIMÄSTI TERVETULOA KERHON SYYSKOKOONTUMISEEN 5.-7.9.2025 TAMPEREEN TEISKOON KOKOUSHOTELLI MURIKANRANTAAN

Osallistumismaksu: 45€ jäsen / 55€ ei jäsen

Maksulla saat nauttia:

PERJANTAINA

- SPA-osastosta, josta löytyvät mm.infrapuna-ja höyrysauna, pore-ja ulkoaltaat sekä kylmäallas
- upean Duon NINA ÅKERMAN & Janne Salkolahti monipuolisesta tanssimusiikista

LAUANTAINA

- ryhmäajelusta kahvitarjoiluineen
- rantasaunojen löylyistä ja Nässyn virkistävästä aalloista
- maukkaasta illallisbuffetista Maisemaravintolassa
- treffien päätteeksi country-musiikista mahtavan STENARIn tulkitsemana

Lauantaina kerhon syyskokous klo 10 ja kerhokauppa auki molempina päivinä.

Majoitushinnat:

100 € /1hh /yö, sis.aamiaisen

120 € /2hh /yö, sis.aamiaisen

Varaa huoneesi 1.2.alkaen myynti@murikanranta.fi varauskoodilla GoldWing.

Matkailuajoneuvoille pysäköinti mahdollista, mutta sähköä tai muita palveluita ei ole.

SFC Maisansalon alue sijaitsee n. 1,5km:n päässä.

Ohjeet ennakkoilmoittautumisesta tulevat kevään lehteen.

Muutokset mahdollisia (esim.jos alv-muutos toteutuu?)

Kuterintie 226, 34260 TERÄLAHTI
www.murikanranta.fi

Kokoontumisen järjestäjät:
Päivi ja Tapio Kouhia
puh/whatsapp 0400 410605
toiminnantarkastaja@gwcf.fi

SAARISTO-AJO 2025 3.8. / 4.8.-7.8.2025

Saaristo-Ajo 2025 on ajo, joka alkaa Suomen kerhon kansainväliseltä kesätreffiltä ja loppuu Ruotsin kansainväliselle treffille. Ajo menee kauniin saaristomme läpi, hyödyntäen pienempiä losseja ja saaristolauttoja. Pienemmille saarille pysähdytään useassa paikassa ja joidenkin läpi myös ajetaan. Yksi yöpyminen on myös suunniteltu pienille saarille sekä myös Ahvenanmaan pääsaarelle.

Pystymme ottamaan tourille vain rajallisen määrän osallistujia, koska lauttojen ja yöpymispaikkojen kapasiteetit asettavat rajoituksia. Mikäli kysyntää on kovasti, voimme tehdä kaksi ryhmää, joista toinen lähtee sunnuntaina aamulla ja toinen maanantaina. Ensimmäisellä ryhmällä on sitten yksi vapaapäivä Ahvenanmaalla ja toisella ei. Ahvenanmaalta eteenpäin olisimme yhtenä suurempana ryhmänä.

Ajot suoritetaan itsenäisesti, koska kyseessä ei ole ohjatut paraatit. Laivat ja yöpymiset ovat tiedossa etukäteen, mutta ajoreitit ja nopeudet kukin saa tehdä oman maun mukaan. Kaveriporukoissa voi toki edetä.

Majoitusvaihtoehtoina tulee olemaan sekä huoneita (mökkejä) että telttailu.

Tämä ajo tulee olemaan enemmän uusien paikkojen ja nähtävyyksien nauttimiseen eikä niinkään kovien ajosuoritteiden tekemiseen. Ajomatkat vaihtelevat 60-400 km / päivä.

Lisätietoja ajosta tulee myöhemmin. Myönnetäänkö tälle ajolle GWEF-tunnustus eli saako siitä leiman STA-korttiin, selviää toukokuun puoleenväliin mennessä. Saatuamme hinnat jne. julkaistaan ilmoittautumistiedot. Ilmoittautumiset tulevat olemaan sitovat ja maksu suoritetaan etukäteen.

Alustava, ei sitova ilmoitus mielenkiinnosta Saaristo-Ajoon 2025 auttaa järjestäjiä tapahtuman suunnittelussa. Ilmoita kiinnostuksestasi sähköpostilla: interrep@gwcf.fi

Tour-terveisin, Krister Illman

Kuvat Leila Saranpää, GWCF-kevättreffeiltä 2009

JARI SAARELAISEN KERTOMUS MATKASTA GOLDWINGILLÄ MAAILMAN YMPÄRI – OSA 4

ARGENTIINA - URUGUAY - BRASILIA

Kerhomme jäsen Jari Saarelainen kiersi yksin maailman ympäri Honda Gold Wing 1500 -mootoripyörällä 1.12.1989 – 12.12.1991. Guinness Book of Records hyväksyi tämän 108000 km:n ja 43 valtiossa ajetun matkan maailmanennätykseksi. Kerholehdissämme 2/2022 ja 3/2022 on tarinaa hänen matkansa Afrikan osuudesta sekä 2/2023 Argentiinan Buenos Airesista kohti Andeja. GWCF- jäsen voi tunnuksillaan lukea nuo lehdet www.gwcf.fi / kerhon foorumi / jäsenistölle / jäsenlehdet.

Tarkoitukseni oli jatkaa kuuluisaa Pan American Highway -maantietä pitkin Chilen pääkaupungista Santiagosta ylöspäin Columbiaan ja sieltä edelleen Panamaan ja Väli-Amerikan kautta USA:han. Liian aikaisin Andeille tullut talvi, lumiset ja jäiset olosuhteet vuoristotiellä alkoivat käydä haasteellisiksi.

Argentiinan ja Chilen raja-asemien välillä oli vajaan 20 km:n matka, jolloin papereiden mukaan ei oltu kummankaan maalla. Tämä ei-kenenkään

maa alkoi olla minulle liikaa. Lähdettyäni Argentiinan tullista tie laskeutui jyrkästi laaksoon ja järven rantaan. Ajaminen sinne onnistui, joten kuten taiteillen. Kävi mielessä, että jos tämä jossain vaiheessa nousee samalla tavalla ylös, niin siihen jää ajaminen.

5 km ennen Chilen tullia tie alkoi nousta jyrkästi tehden muutaman jyrkän, peräkkäisen kurvin. Minua alkoi hirvittää, kun näin erään mäen hui-pulta edessä olevan serpentiinin. Pysähdyin tupa-

kalle paikassa, jossa aurinko oli sulattanut hiekan esiin.

Sitten lähdin laskeutumaan liukasta rinnettä kohti pientä siltaa, joka näytti sulalta pieneen kiihdyttämiseen kohti seuraavaa ylämäkeä ja edessä olevaa S-kurvia. Onnellisesti ohitin chileläisen, lumiketjujen kanssa hikoilevan kuorma-autoilijan, jolle ohimennen huikkasin paikallisen tervehdyksen "Olá!". Kaveri tervehti takaisin epäuskoisen näköisenä. Pääsin seuraavaan kurviin, joka kääntyi lähes takaisin tulosuuntaan ja kääntyi jyrkästi ylös. Ajoin tätä uutta mäkeä 20 metriä, kunnes rengas alkoi sutia ja kaaduin oikealle kyljelleni pehmeään lumeen. Kaivoin itseni lumipenkasta pyörän alta ja sain vaivoin nostettua pyörän sivutuen varaan. Oli uuden tupakan aika. Otin kameran esiin ja nappasin muutaman valokuvan. Päätin saman tien kurssin muutoksesta. Nyt takaisin Buenos Airesiin ja Brasiliaan.

Tätä miettiessäni kurvin takaa alkoi kuulua lähestyvän kuorma-auton ääni. Honda oli poikkittain kapeassa kohdassa tukkien suurimman osan tietä. Tuli mieleen, että kuorma-auton kanssa törmäys tästä nyt enää puuttuikin! Lähdin luistelemaan kohti kurvia pysäyttääkseni saapuvan auton. Kuorma-autoilija joutui pysähtymään kesken hyvän kiihdytyksen, mutta ei onneksi siitä pahemmin hermostunut. Kuljettajan kanssa taiseltiin Hondan keula kohti tulosuuntaa ja Argentiinan tulliasemaa.

Ajaessani takaisin Argentiinaan eräässä liukkaassa, jyrkässä alamäessä kurvin takaa tuli vastaan auto keskellä tietä. Liu'uin kummatkin jalat maata hangaten ja varovasti etujarrua puristaen. Väistin autoa oikealle, jolloin renkaista hävisi pito ja kaaduin jälleen. Sain pyörän vaivoin pystyyn. Saharassa jo muutaman kerran irronnut takaspoileri, tarpeeton koriste sinänsä, oli jälleen irti. Nyt se sai jäädä ei-kenenkään maalle Chilen ja Argentiinan rajalle muistoksi yrityksestäni. Asetin spoilerin kauniisti lumihankeen näkyvälle paikalle. Siinä oli vielä puolen vuoden jälkeenkin Suomessa laitettut Finlandia-tarrat.

Kohti Buenos Airesia

Saapuessani tulliasemalle minut otettiin vastaan vanhana tuttuna ja toivotettiin tervetulleeksi Argentiinaan. Palasin takaisin samaan hotelliin, josta olin aamulla lähtenyt. Aamulla 28.7. sain jälleen onnentoivotukset hotellin omistajaperheeltä ja lähdin ajamaan kohti Barilochea ja Buenos Airesia. Andeja tuskin pystyi mistään muualtakaan ylittämään tähän aikaan vuodesta tällä kulkuneuvolla. Uutta lunta ei ollut satanut ja

oli todella hieno, aurinkoinen päivä. Vaikeutena oli vain kurainen tie, joka sekin oli liukas, mutta huomattavasti helpompi ajaa kuin jää ja lumi. Kävin Barilocheassa tankkaamassa ja vaihtamassa muutamana matkashekin.

Lähdin kohti Neuquenian puolenpäivän aikaan. Tie oli minulle entuudestaan tuttu. Alkumatka Barilocheasta eteenpäin oli nautinnollinen ajaa. Tie kiemurteli "tuntureiden" rinteillä. Alhaalla oli pieniä järviä, joiden välillä kiemurteli jokia. Vaikka olikin lämmintä, oli varottava varjopaikkoja, koska yöllä oli ollut pakkasta. Ajoin 430 km:n matkan viidessä tunnissa. Viimeiset 300 km oli lähes yhtä suoraa, joka kulki pensasaavikon poikki.

Illalla kävin syömässä paikallisessa "parilassa". Ihmettelin taas kerran ruuan hintaa Suomessa ja muualla. Argentiinan kuuluisiin pihveihin ei kyllästy kai koskaan. Valtavan pihvin, salaatin ja juomien kanssa lasku oli 26,- Suomen markkaa.

Päätin ajaa Buenos Airesia kohti eri reittiä kuin tullessa. Tie Tres Arroyosin kautta onkin ilmeisesti suoriin ja paras. Lähdin kaupungista aamulla klo 8, mistä ei ollut mitään hyötyä. Ajettuani 40 km oli täysin jäässä, vaikka minulla oli päälläni kaikki mukana olleet vaatteet. Tie oli jäässä; vauhtia ei voinut pitää kuin 30 km tunnissa. Menin Automobile Club Argentiinan motelliin kahville ja katselin rauhassa Saksassa olleen Formula 1 -kilpailun televisiosta. Kahden ja puolen tunnin odotuksen jälkeen sää oli lämmennyt pariin asteeseen ja saatoin jatkaa matkaa.

Argentiinan koululaisten loma oli loppumassa. Liikenteessä oli paljon perheitä, jotka olivat palaa-massa Barilochen ympäristöstä laskettelemasta. Edellisenä iltana olin jutellut erään Buenosista kotoisin olevan perheen kanssa. Eräällä huoltoasemalla tapasimme sattumalta uudestaan. Insinööri Ernesto Santos ja hänen kuuden hengen perheensä pyysivät minut syömään kanssaan ja tarjosivat hienon päivällisen.

Seuraavana päivänä suunnittelin ajavani suoraan Buenos Airesiin. Se oli kuitenkin sellainen päivä, jolloin ei olisi pitänyt tehdä yhtään mitään. Kaikki mahdollinen meni pieleen. Tehdessäni lähtöä Tres Arroyosin kaupungista oli hirveä myrsky, 5 astetta pakkasta. Sain kuitenkin ajettua päivän aikana 600 km, josta 280 km harhaan! Minulla oli flunssa ja jokaisen aivastuksen jälkeen kypärä oli räkkää täynnä. Olin yötä 130 km ennen Buenosia Miguel del Montessa.

Jälleen saavuin Buenos Airesiin. Oli kuin olisin tullut kotikaupunkiin. Ajoin suoraan laivayhtiön toimistoon, jonka tiesin olevan Suipana Avenuella. Sain tietää seuraavan laivan Uruguayhin lähtevän klo 16. Laivalippua ei saanut maksaa kuin

Argentiinan rahalla (Austral), ei luottokorteilla eikä dollareilla. Oli lähdettävä vaihtamaan valuuttaa hirveässä kiireessä. Menin laivatoimistosta kadulle ja olin polttaa päreeni. Suipana Avenue oli pieni yksisuuntainen katu kaupungin keskustassa. Hondan ympärillä oli jumalaton joukko ihmisiä, jotka tukkivat liikenteen. Kuului hirveä äänitorvien huudatus, kun liikenne ei päässyt kulkemaan. Pakenin kiroillen ensimmäiseen vapaaseen taksiin ja käskin ajaa "Campioon" eli turistin rahanvaihtopaikkaan. Vanha taksikuski oli rikkoo vanhan Peugeot 504:n, kun sai kuulla, mistä olen kotoisin. Argentiina-ralli ja Suomi-ihailija. Näytin herralle kelloa ranteessani ja yritin selittää, että minulla on kiire eikä ole aikaa jutella ralleista ja Kankkusista. Oltiin oltu pysähdyksissä muutama minuutti eikä liikuttu yhtään. Selitin käsillä huijauksen, että aja nyt, hyvä mies, sinne Campioon! Koko matka juteltiin käsillä rallista ja muista päivän aiheista.

Uruguay

Sain vihdoinkin liput käteeni ja lähdin kohti satamaa. Olin ollut 3 viikkoa aikaisemmin Buenos Airesissa tapaamatta muita suomalaisia kuin lähetystön väkeä. Nyt kun oli kiire laivaan ja olin lähdössä pois, kuului jalkakäytävältä ääni: "Oletko Suomesta?" Juttelin muutaman minuutin suomalaisen rouvan kanssa, joka asui Buenos Airesissa. Kerkesin laivaan. Tullin kanssa ei ollut mitään ongelmia Argentiinan eikä Uruguayn puolella. Laitoin itse leimat Carnetiin Uruguayn tullissa, koska tullimies ei tiennyt mitään koko paperista. Näytin sitten hänelle paikan, mihin hän kirjoitti nimensä.

Olin käynyt Uruguayissa Montevideossa laivalla ja Punta del Estessä linja-autolla muutamaa viikkoa aikaisemmin, kun pyörä oli rikki Buenos Airesissa. Uruguay oli muuten samanlainen maa kuin Argentiina, mutta ilman vuoria. Inflaatio oli ongelma molemmissa maissa: dollarin kurssi saattoi muuttua monta kertaa päivässä. Molemmissa maissa nuoret ihmiset kaupungeissa osaavat englantia, maaseudulla hyvin harva. Päätin ajaa Uruguayn läpi suoraan Brasiliaan.

Rocha, vanha pikkukaupunki lähellä Brasilian rajaa oli revetä liitoksistaan, kun saavuin illan suussa sinne. Löysin linja-autoaseman yhteydessä olevan hotellin, jossa ei ollut tallia pyörälle. Hotellin omistajarouva ajatti Hondan sisälle hotellin aulaan vastaanottotiskin viereen. Paikka sopi minulle mainiosti, mutta ulkona oli lapsilauma, joka ei ollut asiasta aivan samaa mieltä. Rochan paikallisradion toimittaja teki nauhuri kädessä minusta haastattelua espanjan kielellä. Idea oli muuten hyvä, mutta minä en satu

puhumaan kuin muutaman huonosti ymmärrettävän sanan kyseistä kieltä, ja toimittaja puhui vielä vähemmän englantia. Haastattelu meni väkisinkin käsillä puhumiseksi. Radion tapaisessa viestimessä ei oikein käsillä huijauksen taida mennä kansan kaaliin, joten toimittaja hommasi ympäröivän ihmismassan joukosta koulutytön, joka toimi tulkkina. Saatiin haastattelu tehdyksi.

Brasilia

Aamulla ajoin pyörän hotellin aulasta kadulle hotellin omistajan tehdessä tilaa wingiä ihmettelämään tulleen kansankokouksen keskelle. Tarkoitukseni oli ajaa Porto Alegreä Brasiliaan, joka pelotti minua etukäteen. Moni ihminen oli varoitellut minua. Pimeällä ajamista olen välttänyt koko matkan ajan, mutta Brasiliassa siihen ei kai ole todellakaan varaa. Täytyi ottaa entistäkin varovaisemmin, toivoa pyörän pysyvän kunnossa ja luottaa edelleen hyvään onneen.

Brasilian tullia olin pelännyt turhaan. Jälleen sai neuvoa tullivirkailijoille, mihin kohtiin tarvitsisin leimat pyörän papereihin. Osansa tullimuo-
dollsuuksien helppouteen oli, että tapasin tullin parkkipaikalla Porto Alegrestä kotoisin olevan perheen. Tämä arkkitehti ja hammaslääkäri perhe-
kunta oli kolmen poikansa kanssa palaamassa laskettelulomalta Argentiinasta. He olivat opiskelleet muutama vuosi aikaisemmin Ruotsissa ja käyneet muutaman kerran myös Suomessa. Meillä oli sama matka, joten sovimme, että ajan heidän kanssaan.

Tullista lähdettyämme n. 10 km:n päässä oli poliisin tarkkailupiste, jossa tunnelma oli kuin amerikkalaisessa sotaelokuvassa. Sotilaita pyöri ympärillä konepistoolien kanssa. Brasilialaisen perheen auto tarkastettiin. Minulta katsottiin vain passi.

Tie rajakaupunki Chuy:sta kulkee Atlantin ja Mirim-järven keskelle jääneen kannaksen läpi. Täällä huonokuntoisella, lähes suon päälle rakennetulla tiellä täytyi ajaa erittäin varovaisesti. Tietä ylitti vähän väliä villisikoja ja peuroja. Niiden häiseviä raatoja oli tienvierustat täynnä. Edellisenä yönä oli sattunut kolari, jossa yksi nainen oli kuollut väistettyään villisikalaumoja ajaen tieltä ulos.

Rio Granden kaupungin jälkeen päästyämme villisioista eroon oli vuorossa hurja ajaminen ja pujotteleminen mäkiä ylös matelevien rekkajonojen välissä. Pari pahaa kolaria ennen Porto Alegreä eivät brasilialaisen kuljettajan kyytiä ihmeemmin rauhoittaneet. Illaksi saavuimme Porto Alegreä ja sain yöpyä tapaamani perheen luona. Illalla kävimme ravintolassa syömässä.

Pakollisen kaupunkikierroksen eli ulospääsytien etsimisen jälkeen lähdin kaupungista kohti Florianopolista. Liikenne oli taas samanlaista kaa- haamista kuin edellisenä päivänä. On ilmeisesti samanlaista koko Etelä-Amerikassa. Perillä kes- kustahotellissa kysyin hintaa, ja kaveri kirjoitti paperille 14\$. Aamulla maksaessani laskua hinta olikin 40\$!

Curitiba

Tarkoituksen oli ajaa suoraan San Paoloon. Heräsin aikaisin ja lähdin liikkeelle. Ajelin autojen välissä varovasti eteenpäin, kunnes ruuhkan syy selvisi. Tie nousi jyrkkää mäkeä mutkitellen ylös. Vastakkaisesta suunnasta tullut pieni kuorma-auto oli ajanut jyrkän teeltä alas. Tätä ajokkia oltiin nos- tamassa ison nosturin ja hinausauton avulla ylös. Kuorma-auton hytti oli täysin murskana. Ilmeisesti siinä oli taas joku menettänyt henkensä.

Siinä odotellessani eteenpäin pääsyä jutte- lemaan tuli eräs kaveri vaimonsa kanssa. Heillä oli pakettiautossaan enduropyöriä, joiden kanssa he olivat menossa kilpailuihin. He pyysivät minut syömään kanssaan. Päivä vilahti niin nopeasti, että jäin yöksi Joinvillen kaupunkiin, joka oli kuin saksalainen pikkukaupunki. Talot oli rakennettu kuin Saksassa ja pihat yhtä hienosti hoidetut. Santa Catarinan provinssissa, johon Joinville kuuluu, järjestetään joka vuosi October-festivaalit, olutjuhlat kuten Saksassakin. Alueella asuu paljon Saksasta ja Italiasta muuttaneita siirtolaisia.

Sunnuntaiaamuna klo 5.00 lähdin taas liikkeelle. Fiilis oli mahtava, aurinko paistoi ja kaikki oli hie- nosti. Suunnittelin ajavani Santosin kaupunkiin lähelle Sao Paolaa n. 500 km. Olin lähellä Curi- tibaa, kun moottori yhtäkkiä sammui. Ei auttanut muu kuin rullata tien sivuun. Tutkin vikaa ja tajusin vian olevan polttoainejärjestelmässä. Bensa ei kulkenut kaasuttajiin. Starttasin muutaman minuutin päästä uudelleen ja moottori käynnistyi aivan kuin mitään vikaa ei olisi ollutkaan. Ajoin muutaman kilometrin ja taas oli saman juttu, eli pyörä sammui. Jälleen n. 5 min odottelun jälkeen pääsin eteenpäin.

Epäilin polttoainesuodattimen olevan tukossa. Purin tavarat pyörän päältä erään huoltoaseman pihassa. Irrotin satulan ja avasin katteet. Putsat- tuani suodattimen starttasin ja pyörä kävi jälleen kuin enkeli. Laitoin pyörän ”nippuun” ja lähdin ajamaan. Fiilis nousi uudelleen. Olin ajanut jo 30 km eikä mitään vikaa ilmennyt. Ohitin Curitiban kaupungin ja suuntasin kohti Sao Paolaa, kun moottori pysähtyi jälleen. En tiennyt itkeäkö vai nauraako. Valitsin jälkimmäisen ja pistin tupa-

kaksi. Turha siinä oli hermoilla. Mietin, miten saisin Hondan kaupunkiin, jonne oli matkaa 10 km. Ajat- telin, että pian joku ohiajavista autoista pysähtyisi kysymään, onko tämä uusi Amazon. Odotin mie- lenkiinnolla näkeväni tämän brasilialaisvalmis- teisen moottoripyörän, jossa on Volkswagenin 1600-kuutioinen boxer-moottori. Sen täytyi olla vakuuttava ilmestys, koska moni oli luullut Wingiä uudeksi Amazon-malliksi.

Paikalle saapui ”kuplavolkari”, brasilialaisittain ”fuska”. Kuljettajalle selitin käsillä hui-toen ja olka- päitä heiluttaen, mikä oli vikana. Kaverin nimi oli Laudir, ja hän kertoi omistavansa 1100-kuutioisen Suzukin. Saimme toisistamme sen verran hyvin selvää, että hän lähti hakemaan hinausköyttä lähimmältä ”postolta” (=huoltoasema/hotelli/ motelli/ravintola –yhdistelmä). Hän palasi kohta köyden kanssa. Niin hinattiin Hondaa ensim- mäisen kerran, kun mittarissa oli sentään jo 112 800 km. Fuskalla hinattiin pyörä posto Blu- menaunesen pihaan. Laudir esitteli minut poston omistajille Sergiolle ja Flaviolle. Veljeksistä Sergio puhui englantia, joten sain selvitetyn heille ongelmani. Sain majatalosta huoneen hintaan 14 mk/vuorokausi. Meistä tuli heti kaverit Todeschinin perheen kanssa.

Maanantaina Fuska-kuljettajani Laudir tuli hakemaan minua. Olimme sopineet, että hinataan pyörä kaupunkiin huoltoon. Starttasin kuitenkin, ja pyörä kävi. Ajoin Laudirin perässä kaupunkiin. Kävimme viidessä eri Honda-liikkeessä. Jokai- sessa GoldWingin näkeminen pelotti sen verran, ettei yksikään liikkeistä ruvennut sitä korjaamaan. Kuudes liike, Hobby Honda, otti pienen jossittelun jälkeen pyörän huoltohalliin.

Olin alusta alkaen epäillyt vian olevan bensiini- pumpussa. Hobby Hondan huoltomies aloitti vian etsinnän helpoimmasta päästä eli bensatankin korkista. Mekaanikko epäili, että korkissa olevat ilmareiät ovat tukossa. Se putsattiin ja Honda kävi jälleen. Kaikki näytti tässä vaiheessa taas hie- nolta. Ollisipa ollutkin niin helppo vika, olisi tullut halvemmaksi.

Liikkeen johtaja soitti paikallisen sanomalehden Curitiba Parana Gazetta da Povo Journalin toi- mittajan paikalle ja niin tehtiin yksi lehtijuttu tästä matkasta lisää. Kai minä olen ollut pitkään mat- kalla, kun iäkseni ilmoitettiin jutussa 41 vuotta!

Ajoin takaisin Posto Blumenauun, jossa minut otettiin hienosti vastaan ja tarjottiin oluet. Minut pyydettiin pelaamaan jalkapallotur- naukseen, josta tulikin ikimuistettava. Pelasimme erään ravintoloitsija yksityiskentällä. Kenttä oli valaistu ja sen laidalla oli baari ja grilli. Väliajalla nautimme virvokkeita, lähinnä olutta. Kyseessä

oli neljän joukkueen turnaus. Yksi ottelu kesti 20 minuuttia. Pelasin maalivahtina. Brasilian ja Suomen jalkapalloilun tasoero oli selvä...

Seuraavana päivänä eli tiistaina 7. elokuuta tein lähtöä ja hyvästelin tuttavani. Pääsin lähtemään vasta klo 13 iltapäivällä johtuen edellisen illan ”jalkapallo-ottelusta”. Ajoin 130 km kohti Sao Paolaa, kun tuttu vika ilmeni jälleen. Pyörä sammui erään huoltoaseman kohdalle. Tein nopean päätöksen palata tavalla tai toisella takaisin Curitibaan. Kysyin huoltoasemalta autoa, jolla voitaisiin Honda kuljettaa.

Paikalta löytyikin muutaman kuukauden peseytymisen unohtanut, hielle haiseva, partainen äijä, jolla oli 20 vuotta sitten parhaat päivänsä nähnyt Ford-lava-auto. Tämän ilmestyksen kanssa rupesin neuvottelemaan Hondan kuljetuksesta Curitibaan. Kaveri ei osannut käyttää laskinta, jota hänelle tarjosin. Halusin hinnan dollareina. Toinen mies laski ja sai hinnaksi 50\$. Nostimme pyörän auton lavalle, koska pidin hintaa kohtuullisena muihin vaihtoehtoihin verrattuna. Ajettiin kohti Curitibaa, kun auto yhtäkkiä jyrkässä mäessä sammui. Kuljettaja ilmoitti tyynen rauhallisesti bensiinin olevan loppu. Otettiin Hondan varatankista 10 litraa. Jotenkin tämä kuljettaja kavereineen vaikutti epämiellyttävältä ja epärehelliseltä.

Epäilykseni osoittautui oikeaksi. Nostimme pyörän Blumenauensen pihassa työnsimme sen Todeschinin poikien kanssa heidän talliinsa. Auton kuljettaja pysäköi autonsa hotellin eteen. Kuljettaja kavereineen ottivat baaritiskillä olutta, kun menin maksamaan kyytiä eli sovittua 50\$:a. Kuski otti rahat ja pyöritti päätään. Hän pyysi 450\$ lisää. Show oli mahtava ja riita valmis. Olin kauhuissani, että joutuisin maksamaan 2000 mk 130 km:n kuljetuksesta. Äijä oli pelottava. Mustat silmät näytti pullistuvan päästä. Todeschinin pojat tulivat apuun. Oli hieno huomata, etten ollut yksin. Kaikki baarissa olivat minun puolellani. Sergio neuvotteli näiden roistojen kanssa. Minä olin tiskin toisessa päässä ja join kaljaa, jota kaverit tarjosivat minulle, ja yritin rauhoittua. Sergio yritti selittää kavereille, että lentolippu Riosta Miamiin maksaa 500\$, moottoripyörän kuljetus 130 km ei. Loppujen lopuksi jouduin maksamaan kyydistä 200\$ eli 800 mk. Annoin rahat Sergiolle, ja hän maksoi roistoille. Kuski sai rahat ja häipyi kavereineen niin nopeasti, etten edes tajunnut. Hän ilmeisesti muisti, että Fordin hytissä oli minun uusi BMW-kypärä, Goretex-ajopuvun housut, ajosaappaat ja aurinkolasit. Kyyti todellakin maksoi 500\$ ja vähän enemmänkin.

Ennen kuin minä muistin, että kamani oli sen

roiston autossa, oli kulunut puoli tuntia. Brasiliassa kaupunkien ulkopuolella on poliisikontrolleja. Jos olisin heti tajunnut, että kamani oli siinä autossa, olisimme voineet soittaa poliisille ja saada auto pysäytettyä. Nyt se oli liian myöhäistä. Todeschinien ja muiden kavereiden Italiasta periytyvä temperamentti kiehui siihen malliin, että he rupesivat keräämään porukkaa kasaan hakemaan tavaraita. Yksi kaveri haki autostaan pistoolin. Minun oli pakko rauhoittaa tilannetta, sillä muuten olisi ollut kylätappelu käynnissä. Sovimme, että seuraavana päivänä yritetään saada poliisilta apua. Idea oli, että maksaisin poliisille korruption rahaa ja poliisi hakisi tavarat takaisin.

Liikaa metanolia

Honda oli siis rikki ja tavarat varastettu. Minkäs sille voi! Todeschinit soittivat ystävälleen Nivanoor Bernandinille. Nivalla oli moottoripyöräliike Curitibaassa. Hän on moninkertainen Etelä-Amerikan motocrossmestari ja ajanut samoissa lähdeissä Heikki Mikkolan kanssa. Nivanoor tuli poikansa Alexanderin kanssa vielä samana iltana Blumenaueniin ja lupasi ottaa Hondan korjattavaksi.

Nivanoor ottikin Hondan korjaamisen oikein sydämen asiaksi. Osaksi siksi, koska merkkikorjaamo ei ollut saanut pyörää kuntoon, ja osaksi ehkä siksi, että olin pieni kuuluisuus Curitibaassa. Lehtijuttu oli juuri ilmestynyt. Hän komensi seuraavana päivänä kolme mekaanikkoa pyörän kimppuun ja soitti itse Hondan tehtaille Sao Paoloon, josta sai ohjeita.

Alusta alkaen oli yhtenä mahdollisena vikana pidetty Brasilian polttoainetta, johon oli sekoitettu metanolia (=alkoholia) suhteessa 80% bensaa ja 20% alkoholia, jonka oktaaniluku ei ole kuin 80. Pyörän koko polttoainejärjestelmä tarkastettiin. Se kävi taas moitteettomasti. Ajoin moottoriteitä edestakaisin. Jälleen muutaman kymmenen kilometrin jälkeen sama vika eli polttoaine ei kulkenut tankista kaasuttajiin. Ei auttanut muu kuin soittaa Nivanoor Motos -huoltoon ja pyytää auto hinaamaan minut takaisin pajalle. Jälleen tarkastettiin ja etsittiin vikaa. Koska moottori välillä toimi, oli vian etsiminen tosi hankalaa. Koeajoin pyörää aina välillä.

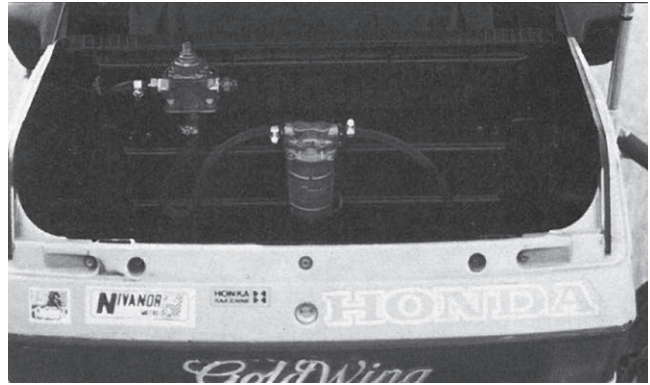
Lopulta keksimme vian. Teimme bensakanisterista väliaikaisen tankin. Laitoimme kanisterin satulan päälle matkustajan paikalle. Nyt tämä väliaikainen tankki oli kaasuttajien yläpuolella ja bensiini valui omalla paineella kaasuttajiin. Wingin bensatankki on satulan alla kaasuttajien alapuolella, joten polttoaineen saamiseksi kaasuttajiin tarvitaan bensapumppu. Se toimi siinä vain

ajoittain Brasilian bensiinimetanolin ollessa tankissa.

Perjantaina 10.8. GoldWingiin asennettiin lentokoneen bensapumppu. Tätä "Airflex"-pumppua käytetään pienissä Cessna ja Piper -koneissa. Lentokoneen pumpun on toimittava aina sekä hyvillä että vähemmän hyvillä polttoaineilla, matala- ja korkeaoktaanisilla. Nivanoorin idea oli loppujen lopuksi yksinkertainen ja pätevä: jos ei lentokoneen bensapumppu toimi, lento on lyhyt ja pysähdys komea.

Bensiinipumppu asennettiin Wingin takalaukkuun. Koeajoin jälleen moottoritiellä edestakaisin, ja pyörä toimi hienosti. Nyt oli vuorossa uudenlainen ongelma. Moottoritiellä eli korkeilla kierroksilla ajaessa pyörä toimi, mutta kaupungissa ajettaessa matalilla kierroksilla moottori tukehtui. Nivanoor asensi bensapumpun viereen takalaukkuun vielä kompressorin, jolla tasataan kaasuttajien paine. Nyt kurvailin kaupungilla koeajossa, ja pyörä näytti toimivan. Nivanoor Motos sponsoroi matkaani. Maksoin vain bensapumpun ja kompressorin. Viikon työt sain ilmaiseksi.

Kerran ollessani kaupungilla koeajolla, vein filmini kehitettäväksi. Curitibaan keskusta oli täynnä yksisuuntaisia katuja. Ajoin valokuvausliikkeen ohi enkä viitsinyt lähteä seikkailemaan ja etsimään katuja, jota pitkin pääsisin takaisin. Jätin Hondan takseille varatulle paikalle. Kadulla oli poliisi, jolta sain luvan parkkeerata siihen viideksi minuutiksi. Aika kului ja pyörä oli siinä puolitoista tuntia. Tullessani vihdoinkin takaisin, näin jo pitkälti, että Hondan ympärillä oli jälleen kansankokous, 50-70 ihmistä ihmettelemässä. Paikalla oli myös muutama poliisiauto. Olin varma, että nyt tulisi

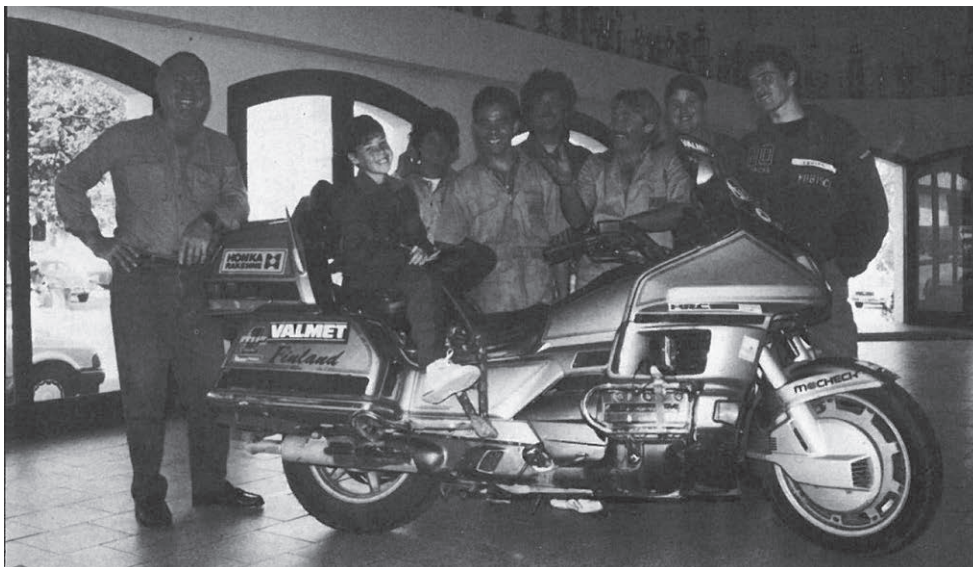
Oikealla Hondaan asennettu Airflex-bensapumppu ja vasemmalla kompressor, joka tasaa paineen kaasuttimille.

ongelmia. Poliisit olivat siirtämässä Hondaa, joten tulen viime hetkellä takaisin. Poliisit olivat aluksi vihaisia. Selitin heille käsillä ja juttelin suomea. Siitä ne leppyivät ja rupesivat kehuaan Keke Rosbergiä. Lopuksi tanssittiin Honda stereoiden tahdissa kansan ja poliisien kanssa sambaa. Kaikilla oli hauskaa enkä saanut sakkoja.

Rubios Curitiban

Nivanoor tutustutti minut moottoripyöräkerho Rubios Curitiban jäseniin. Kerhoon kuului kymmenen Yamaha Teneren kuljettajaa. He olivat tehneet yhden kolmen viikon matkan Uruguayhin, Argentiinaan ja Chileen. Tämä ystävällinen ja mukava joukko järjesti minulle juhlat, joissa grillattiin lihaa ja juotiin olutta. Viimeiset viisi päivää asuin kerhon jäsenten Sergio ja Irani Baz Cezarin talossa, joka ilta tavattiin kerhon muita jäseniä, syötiin ja juotiin yhdessä.

Tämän matkan aikana olen tavannut monia

*Vas. Nivanoor Bernadini, joka on Etelä-Amerikan moninkertainen motocross-mestari ja on ajanut samassa MM-lähdössä Heikki Mikkolan kanssa v.-76 Japanissa.
Oik. Alexander Bernadini - motocrossin 250 cc Brasilian mestari.*

Yamaha Tenere 600cc Club Rubjos Curitiba Brasil. Vas. takana Evelin Osternack, Maria Tereza Artigas, Irani Cezar, Maria Elisa Oliveira Azevedo, Asselino Carvalho, Marcia Carvalho, Marcia Carvalho ja Erasmo da Silva Azevedo. Edessä vas. Neuuton Cesar Osternack, "Jussi" João Cezar Artiguas ja Sergio Vaz Cezar.

ihmisiä monista eri maista: ystävällisiä ja mukavia pääasiassa. Team Rubios ja Nivanoor Bernandini ylittivät ystävällisyydellään ja vieraanvaraisuudellaan ehkä kaikki tähän asti tapaamani ihmiset. Kun muutin "hotellistani" asumaan Sergion ja Iranin luokse, Sergio halusi vastusteluistani huolimatta maksaa viikon hotellilaskuni, 120\$, joka sisälsi hotelliasumiseni sekä kaiken syömiseni ja juomiseni. Brasilialaisista ihmisistä minua oli varoitettu: varkaita ja huijareita riittäisi.

Totta kai niin isoon maahan kuin Brasilia mahtui huijareita ja varkaitakin. Kun tulin Brasiliaan yövyin ensimmäisen yön brasilialaisen perheen luona. Olin Curitiban lähistöllä melkein kaksi viikkoa. Ihmiset olivat todella ystävällisiä. Posto Blumenauksen omistajaperheen Todeschinit ja heillä päivittäin käyvät ihmiset opin tuntemaan ja sain heistä elinikäisiä ystäviä. Keke Rosberg on Brazilian Sennan ja Piquetin rinnalla lähes legenda. Niinpä minuakin kutsuttiin Kekeksi. Joka päivä joku tarjosi syötävää ja juotavaa, välillä liikaakin. Jos tarvitsin kyydin kaupunkiin tai jotain vastaavaa, se varmasti järjestyi. Kun kerran pyörä meni rikki, ei se olisi voinut paremmassa paikassa tapahtua.

Ettei lähtöni Curitibasta olisi ollut liian helppoa, tuli vielä yksi ongelma. Tarkoitukseni oli lähteä perjantainaamuna 17.8. Torstaina iltapäivällä olin lähdössä pakkaamaan pyörää. Rubios-ystäväni Sergion piti ajaa edellä heidän kotiinsa. Elämä hymyili, bensiiniongelmasta oli päästy, fiilis oli korkealla ja pääsisin jatkamaan matkaa huomenna. Sergio polkaisi Yamahan käyntiin ja lähti kalju

kiiltäen ajamaan. Minun piti siis seurata. Käänsin virta-avainta startatakseni, mutta mitään ei tapahtunut. Virtalukko oli hajalla. Nousin pyörän päältä, otin muutaman askeleen, istuin kohdalla olleen kahvilan pöytään ja pyysin tarjoilijalta "una servezan". Sergio kurvasi pyörällään takaisin hetken kuluttua. Hänen ilmeensä oli kuin Hangon keksin ja kysymysmerkin sekoitus. Minä join kaljaa, otti aivoon niin hitosti. Näytin Sergiolle käsillä, että kääntäisi virta-avainta. Sergio tuli pöytään ja tilasi oluen. Sergio haki läheisestä Honda huolto Motonda Ltd:stä paikalle mekaanikon, joka ihmetteli aikansa ja ehdotti, että työnnetään pyörä heidän korjaamolleen. Ajattelin ja toivoin vian olevan jonkinlaisen kosketushäiriön. Virtalukko oli irrotettava. 20 minuutin päästä pyörä oli kuin räjähdyskoneen jäljiltä. Nämä mekaanikot tuntuivat ajattelevan, että koko pyörä piti purkaa virtalukon irrottamiseksi. Homma näytti siltä, ettei näiltä mekaanikoilta onnistuisi edes kottikärryn renkaanvaihto. Aloimme Sergion kanssa varovasti ehdottaa, että koska vika olikin näin suuri, siirtäisimme Hondan Nivadoorin huoltoon. Helppotus oli molemminpuolinen. Siirsimme Hondan Motonsan autolla toiselle puolelle kaupunkia Nivanoorin pajalle. Hävetti tosi paljon, kun mentiin Honda-liikkeen autolla kysymään, jos Nivanoor ottaisi jälleen Hondan korjattavaksi. Niva ei jättänyt minua pulaan. Honda otettiin heti työn alle ja seuraavana päivänä eli perjantaina siihen asennettiin uusi virtalukko.

Perjantai-iltana olimme jälleen Rubiosin porukan kanssa syömässä minun läksiäisillal-

lista. Jälleen, koska läksiäiset oli edellisenä iltana jo kertaalleen pidetty. Muutaman viinikarahvin jälkeen ehdotin, että huomenna, kun minä todennäköisesti lähtisin, olisi lauantai ja Rubios voisi lähteä saattamaan minut matkaan Santosiin. Voisimme syödä vielä yhden läksiäisillallisen. Heidän päätöstään ei tarvinnut kahta sekuntia kauempaa odottaa. Niin ajoimme lauantaina 28.8. Itanhaemin rantakaupunkiin ja vietimme tällä kertaa viimeiset läksiäiset. Porukan suunnitelmissa on tehdä n. vuoden sisällä moottoripyörillä reissu Eurooppaan, mahdollisesti Suomeenkin. Jos olen maisemissa, haluan tavata nämä ystävät Euroopassa uudestaan.

Sao Paolosta suomalaisiin maisemiin

Sunnuntaiaamupäivällä ”Moto Team Rubios” lähti takaisin Curitibaan. Hyvästelimme jälleen kerran ja sovimme tappavamme joskus. Koska olimme parin Rubios-kaverin kanssa tulleet diskosta aamuyöllä, lähdin vasta iltapäivällä Sao Paolon miljoonakaupunkiin, maailman toiseksi suurimpaan New Yorkin jälkeen. Santosista (n. 80 km) menee sinne hyvä moottoritie. Se kulkee pienten vuorien rinteillä. Välillä on muutama pitkä silta ja tunneleita. Maisemat olivat todella kauniita.

Jo muutama kymmenen kilometriä ennen Sao Paolaa alkaa tien vierillä näkyä slummiasutusta, hökkeleitä rakennettuna rinteisiin jokien varsille. Köyhyyttä on todella paljon. Jos joutuu pysähtymään tielle ruuhkan tai jonkun muun syyn takia, on kimpussa heti muutama kerjäläislapsi pyytämässä rahaa.

Sao Polon keskustasta otin ns. hyvän hotellin. Halvemmista ei löytynyt pyörälle tallia. Tarjosin pyörää jopa erääseen parkkihalliin hotellin lähelle, mutta sitä ei sinne huolittu. Oli hämärää ja seikkailu yhden maailman vaarallisimman kaupungin kaduilla riitti minulle. Löysin tallin lopulta Bourbon-hotellista, jossa hintakin oli hyvä, 100\$/yö. Päätin lähteä täältä nopeasti haettuani postini Suomen konsulaatin toimistosta. Maallamme oli Sao Paolossa vain konsuli. Varsinainen suurlähetystö oli pääkaupungissa Braziliassa 1000 km:n päässä keskellä Brasiliää.

Jatkoin matkaa 20.8. pienen seikkailun jälkeen, sillä sen kokoisesta kaupungista ei aivan heti ulos löydä. Kesti tunnin löytää pohjoiseen Rio de Janeiroon menevä BR101, joka on koko 450 km pitkän matkan moottoritietä. Olin etukäteen suunnitellut meneväni Resenden kaupungin vieressä olevaan Benedon kylään. Hyvä ystäväni ja asiakkaani Matti Aaltonen kertoi siellä olevan pienen suomalaisyhteisön, joka oli lähtenyt sinne ennen

Keskeltä Brasiliää löytyi suomalaisten siirtolaisten kylä, Benedo.

toista maailmansotaa. Siellä asui myös Matin 89-vuotias isä. Matti antoi mukaani Suomesta valokuvia, jotka lupasin viedä sinne.

Benedo on 160 km ennen Rioa. Ajoin kylään johtavaa tietä muutaman kilometrin, kun tienvarressa oli kauniisti maalattu taulu, jossa oli kuvattu suomalainen järvimaisema saunoineen. Kyltissä luki: Rousada Suomi. Se oli Maya Peltosen ja hänen brasilialaismiehensä uuden majatalon mainos, joka ei johtanut asiakasta yhtään harhaan. Kun ajoin perille, maisema oli kuin Itä-Suomesta vaaran kupeesta. Uusi, viiden huoneiston rivitalo oli rakennettu pienen joen rannalle, ja sen toisella puolella nousi iso ”tunturi”.

Majatalossa työskentelevä tummaihoisen poika sekosi täysin konsepteissaan, kun ajoin Hondalla sisäpihalle. hän soitti paikalle rouva Peltosen, joka oli yhtä ihmeissään saatuaan moottoripyörällä Suomesta saapuneen vieraan. Sain huoneiston käyttööni. Illalla oli varsinainen yllätys päästä kunnan suomalaiseen, puilla lämpiävään saunaan. Viimeksi olin saunonut kunnolla yli puoli vuotta sitten.

Seuraavana päivänä etsin kylästä Matin isän Einon. Hän yllättyi tietenkin saadessaan näin terveisiä ja valokuvia Suomesta. Eino oli ensin lähettänyt anomuspaperit Australiaan, mutta päätös Brasiliasta oli tullut päivää aikaisemmin. Ja niin

hän tuli tänne. Lähdettyään ennen sotaa hän käynyt Suomessa vain yhden kerran 10 vuotta aiemmin.

Tapasin myös Eeva Rouhe-Hohendahlin. Hän omisti kaupan, jossa myytiin itsetehtyjä hilloja, hunajaa ja matkamuistoja. Eeva oli käynyt Suomessa vuonna -89, ensimmäisen kerran 30 vuoteen. Hän oli vieläkin haltioissaan käynnistään ja kehui tapaamansa ihmisiä ystävällisiksi. Ainut, mikä häntä kauhistutti, oli hinnat. Ryöstämistä oli ollut esimerkiksi Ruotsinlaivalla 10\$ maksanut aamukahvi.

Eeva perheineen tarjosi minulle erittäin hyvän illallisen. Hänen kolme poikaansa olivat jo aikuisia. Hän ja hänen miehensä olivat ottaneet kaksi kasvattityttöä, nyt jo 6- ja 8-vuotiaat sisarukset. Eeva oli hakenut tytöt suoraan synnytyslaitokselta.

Tyttöjen äiti asui slummissa ja oli synnyttänyt 16 lasta. Lapsia oli ollut äidiltä pyytämässä myös kerjäläisnaisia, jotka tarvitsivat sylilasta saadakseen helpommin ruokaa ja almuja. Tyttöjä onnisti päästessään tällaiseen perheeseen, jossa he voivat käydä koulua ja opiskella.

Miljoonilla lapsilla slummeissa ei ole siihen varaa, sillä heidän pitää hankkia elantonsa kaduilta, kerjätä ja varastaa. Raajarikkoja ja invalideja nukkui siltojen alla ja jalkakäytävillä. He elivät täysin parempiosaiten almujen varassa.

Viivyin Benedossa kaksi yötä. Lähdin 22.8. aamulla. Ennen Rio de Janeiroa alkoi sataa vettä. Tällä alueella oli juuri sadekausi loppuillaan, satoi kuitenkin vielä muutamana päivänä viikossa. Tiet Brasiliassa ovat sateella entistäkin vaarallisempia, koska vanhoista kuorma-autoista valuva öljy ja nafta liukastutti niitä.

Rio de Janeiro

Ajoin Rion ohitse, koska olin kesäkuussa viettänyt siellä kaksi viikkoa lennettyäni sinne Etelä-Afrikasta. Rio oli todella kaunis kaupunki, mutta varsinkin yöllä vaarallinen. Cobacabana Beachilla puukotetaan suunnilleen joka yö joku hengiltä. Rantakatu on täynnä ravintoloita ja fiilis niissä mahtava. Kadun Ibanema Braian puoleisessa päässä sijaitsee Discoteca Help, todellinen ”liha-tiski”, prostitutoitujen iskupaikka. Rion kuuluisa Jeesus Kristus -patsas oli hajoamaisillaan. Se oli pressujen peitossa korjattavana. Jonain päivänä Jeesus pelastaa jälleen.

Sokeritoppavuori oli näkemisen arvoinen. Sen huipulle pääsee kahdella kabiini-hissillä. Ensin mennään pienemmän ”kiven” päälle. Huipulla on pieni ulkoilmabaari, jossa saa mahtavia ”lättyjä” kinkku- tai kananmunatäytteellä. Niiden kanssa on

juotava Rion special drinkki eli Caipirinha, joka on vodkaa, sokeria ja sitruunan tapaista hedelmää. Tämä sitrushedelmä murskataan lasiin erityisellä tylppäpäisellä puupalikalla. Hyvä juoma, joka käy päähän kuin metrin halko.

Ibanema Braia Beach on huomattavasti siistimpi kuin likainen ja törkyinen Cobacabana, koska Ibaneman kaupunginosa on ns. parempiosaiten asuma-alue. Huoneistot maksavat halvimmillaankin Ibaneman rannalla yli miljoona Suomen markkaa. Rio de Janeiro on kuitenkin maineensa veroinen. Olin yhtenä aamuna rantakahvilassa Copacabanalla. Viereisessä pöydässä istui n. 50-vuotias mies. Juttelimme kaikenlaista. Hän oli käynyt Suomessa ja tiesi Helsingistä Kalastajatorpan Mannerheimintien ym. Otimme oluet ja mies antoi minulle osoitteensa ja puhelinnumerosa. Hän kysyi, tarvitsisiko minun vaihtaa dollareita. Hänen ystävällään oli rahanvaihtotoimisto, jossa voi vaihtaa rahaa huomattavasti parempaan kurssiin kuin normaalisti.

Tarjous houkutteli minua siinä määrin, että hain hotellista 100\$. Kurssi nimittäin oli 25% parempi kuin yleensä. Lähdettiin tämän luotettavan tuntuksen ”brasileeron” kanssa lähellä olleeseen ”cambioon”. Annoin rahat hänelle toimiston ulkopuolella. Silloin lähti Helsingin tuntija ja Suomen ystävä. Hän katosi porttikongista sisäpihalle. Olin niin hämmästynyt, että kesti hetken tajuta rahojen hävinneen. Hyvä opetus. Soitin hänen numeroonsa. Sieltä vastasi naisääni: ”Fuck you!” Minä haistattelin takaisin sata taalaa köyhempänä.

Cambos

Saavuin Camboksen kaupunkiin illansuussa. Kaupunki ei ollut iso, mutta pyörin siellä eksyksissä ja etsin hotellia likomärkänä ja väsyneenä. Ihmiset parveilivat liikennevaloissa pyörän ympärillä hihkuen ja huutaen. En ollut niin hyvällä tuulella, että olisin yrittänyt vastata ”kielillä”. Minä heittelin puhdasta suomea, josta joka toinen sana taisi sitä paitsi olla kirosana. Viimein yhdessä risteyksessä viereeni ajoi autolla kaveri, joka puhui englantia. Seurasin hänen autoaan ja pääsin vihdoin hotelliin.

Kaveri innostui kuullessaan, että olin Suomesta. Hän soitti paikalliseen tv-yhtiöön, josta illalla kävi kuvausryhmä tekemässä jutun. Tapaamani kaveri toimi tulkkina, sillä toimittaja ei englantia puhunut. Minulle kerrottiin kysymykset etukäteen. Selostaja puhui mikrofoniin espanjaksi, ojensi sen sitten minua kohti ja minä vastasin englanniksi. He kuvasivat puoli tuntia. Katsoimme nauhan, jossa kurvailin ensiksi Wingillä ja sitten tuli haas-

tattelu. Kuvausporukalta petti pokka. Selvisi, että olin vastannut väärin kysymyksiin. Kun toimittaja kysyi, mikä on ollut vaikeinta matkalla, vastasin olevani Suomesta jne. Kun hän taas kysyi, mitä pidin Brasiliasta, minä vastasin Saharan olleen erittäin kaunis, mutta vaarallinen. Kysymyksiä oli viisi ja kaikkiin meni vastaus hiukan ohi. Jouduimme tekemään haastatteluosuuden uusiksi.

Porto Seguro - Aracaju

24.8. saavuin Porto Seguroon, joka liittyi oleellisesti Brazilian historiaan. En tiedä tarkkaa aikaa, mutta joku sata vuosi sitten tulivat Portugalista ensimmäiset eurooppalaiset juuri Porto Seguroon ja löysivät näin Brazilian. Paikka täyttyy kesäaikana turisteista, mutta talviaikana lämpötilan ollessa vain 30 astetta heitä ei juuri ollut. Se on kaunis kalastajakylä, jota ei ole pilattu liian hienoilla hotelleilla. Ranta jatkui kymmeniä kilometrejä.

Sieltä lähtiessäni otin todellisen "aamustartin". Heräsin jo klo 4 aamulla. Kun aurinko nousi puoli tuntia myöhemmin, olin jo pakannut pyörän lämpimässä aamusateessa ja olin valmis lähtemään. Menin maksamaan huonetta, mutta sitä ei tietenkään voinut tehdä ennen kuin klo 6. Huoneen hinnasta oli luvattu minulle 40%:n alennus, koska ei ollut turisticaika. Kun vihdoinkin kuuden jälkeen maksoin laskua, alennus olikin vain 10%. Siitä tietenkin kehkeytyi pieni väittelytuokio, josta kumpikaan osapuoli ei ymmärtänyt yhtään mitään. Minä maksoin päästäkseni lähtemään. Kello oli seitsemän.

Porto Segurosta suunnittelin ajavani 600 km paikkaan nimeltä Alagoinhas. Aina voi suunnitella. Kerrankin näin päin – tuli ajettua enemmän. Yleensä tulee aina joku este tai vika, kun suunnittelee ajavansa sinne tai tänne. Bahian osavaltion alueella, jonka pääkaupunki on Salvador, tiet ovat käytännössä hoitamattomat. Monttuja väistellään milloin miltäkin puolelta. Välillä vastaan tuleva rekka-auto päättääkin kiertää tällaisen monttukohdan vasemmalta. Silloin on moottoripyöräilijän terveellisyssyistä katsottava sopiva sivuuttamis kohta joko ojan tai rekan väärältä puolelta. Jos takana tuleva rekka, linja-auto tai auto on valinnut jo toisen kaistan, on oltava kylmän rauhallisesti keskellä. Kuopat ovat normaalisti täynnä vettä, joten välissä saa lämpimän kuravesisuihkun molemmiin puoliin. Siihen tottuu!

Kun tie puolenpäivän jälkeen parani ja sade loppui, fiilis oli tosi korkealla. En tiedä, missä vaiheessa ajoin Alagoinhasin kaupungin ohi. Olin huoltoasemalla tankkaamassa noin tuntia ennen

pimeään tuloa klo 17. Katselin karttaa ja mietin, että hitaastipa on matka edennyt, vaikka koko päivän olen pyörän päällä istunut. Näytin karttaa eräälle "amigolle" ja kysyin, kuinka pitkä matka on Alagoinhasiin. Hän näytti tulosuuntaan ja sanoi: "Senta sinquenta", eli 150 km takaisinpäin. Olin puolella välissä Alagoinhasin ja Aracajun kaupunkien välillä. Ainoa vaihtoehto oli jatkaa pimeässä Aracajuun. Alkoi tietysti sataa ja tiekin huononi taas paikoin Afrikan tasolle. Välillä oli pieniä kyliä, joissa olisi ollut n. miinus viiden tähden hotelleja. Niihin ei minun luontoni riittänyt, varsinkin kun oli lauantai-ilta, ja amigot pyörivät kaduilla ja teillä ympärillä. Loppumatkan ajoin todellisessa rankkasateessa. Aina auton tullessa vastaan oli pysähdyttävä, koska en nähnyt eteeni. Syykin selvisi – ajovalot eivät toimineet. En voinut ajaa kuin pitkällä, fiilis oli korkealla ja stereoista kaikui "Saaran Jawa". Aracajuun saavuin 15 tunnin ja 900 km:n jälkeen.

Salvadorista olisin voinut ajaa suoraan Belemiin sisämaahan kautta. Silloin olisi jäänyt kaunein osa Brasiliasta näkemättä. Matka olisi ollut 2000 – 3000 km lyhyempi, mutta ei kai tällaisella matkalla muutama tuhat kilometriä merkitse mitään. Salvadorista alkaa ranta, joka jatkuu muutaman tuhat kilometriä Fortalezan kaupunkiin ja sen ylikin. Rannikko on täynnä pieniä kalastajakylä. Ohitin kauniin Recifen rantakaupungin ja ajoin Natalin kaupunkiin, joka oli todellinen paratiisi. Ranta, jossa oli hienot hiekkadyynit, oli mahtava. Vuokrasin Volkswagen Pugin. Kaupungista saattoi ajaa 50 km hiekkarantaa pitkin. Välillä oli rantaravintoloita, joissa voi syödä kalaruokia. Dyynien välissä oli pieniä järviä, joiden vesi oli makeaa. Niissä oli mahtava uida. Vesi oli tosi kirkasta ja siinä vilisi pieniä kaloja. Vietin päivän rannalla ja kärehdin tietysti komeasti. Olin ollut täysin valkoinen ja tulin Argentiinan talvesta. Kun tulin rannalta hotellin, ihmisillä oli hauskaa – olin aivan punainen.

Natalin upeat hiekkarannat

Natalissa oli myös ranta nimeltä Braia de Meio. Ollessani siellä pyörällä tuli paikalle TV-ryhmä Natalin paikallisteleviosta. He ihmettelivät Hondaa ja pyysivät haastattelua. Kaverit kuvasivat ja minä ajelin Hondalla pitkin rantakatua. Kesken kaiken pyörä sammui. Ei näköjään nämä TV-hommat oikein luonnistu, jos kuski ei ymmärrä kysymyksiä tai jos pyöräkään ei ymmärrä toimia silloin, kun pitäisi. He saivat kuitenkin kuvattua tarpeeksi, ja minä vastailin, miten taisin. Filmi tuli sitten Rio Grande do Nortin osavaltion TV:stä lauantaina 1.9.

*Lahjoitin Pedrolle ja Titi:lle MP-Lehden muistoksi
- Pedro oli kovasti dössä mukaan kiertämään maailmaa...*

Hondan bensapumppu oli tukossa. Ihmiset parveilivat ympärillä ja jokainen tiesi omasta mielestään, mikä oli vikana. Paikalle tuli myös todella symppis teräsvaari, joka kertoi hänellä olevan tallissaan 2 kpl Harley Davidson moottoripyöriä. Pedro Oliveira Cavalcantin, 65v, talo oli vastapäätä rantakadulla. Pedro-pappa auttoi työntämään Hondan hänen talliinsa. Pedro soitti motoristiystävillään, ja kohta oli talli täynnä Pedron ikäisiä motoristeja. Meillä oli varsinaiset "Bileet".

Putsasimme bensapumpun seuraavana päivänä. Koeajojemme sitten toistemme pyörät eli Pedro ajoi Wingiä ja minä harrikkaa. Pedro oli harrastanut moottoripyöräilyä jo 32 vuotta. Pedro ja hänen vaimonsa pysyivät minut illalliselle kotiinsa. Taas tuli yksi mahtava tuttavuus lisää.

Natalista ajoin sunnuntain 2.9. Fortalezaan. Siellä olisin viihtynyt pitempäänkin kuin yhden yön, mutta oli kyllästynyt Brasilian likaiseen bensiiniin. Halusin päästä eteenpäin kohti Venezuelaa. Ajoin 660 km sisämaahan Teressinaan. Oli todella raskas päivä. Hellettä oli jälleen 35 astetta ja ilma lähellä päiväntasaajaa tosi kosteaa. Hiki valui kypärän alta. Nestettä oli pakko juoda koko ajan, muuten alkoi heikottamaan. Yövyin Teressinassa ja ajoin Belemiin 4.9. yli 1000 km 13 tunnissa. Tämä tieosuus oli paras koko Brasiliassa.

Belem oli ollut yksi tavoitteeni. Suunnittelin vain alun perin tulevani tänne Perusta Iquitoksenosta Amazon-jokea pitkin laivalla. Tämän suunnitelmanhan sotki lumiset Andit. Jälkeenpäin olen kuullut, ettei Iquitosin kaupunkiin mennyt tietä, joten sieltä en olisi voinutkaan tulla Brasiliaan ja Belemiin. Eli turha suunnitella liikaa eteenpäin.

Odottelin siellä nyt 12.9. laivan lähtöä

Manukseen, mistä matkustaisin sitten toisella laivalla Boa Vistaan, josta pitäisi päästä maantietä pitkin Venezuelaan. Näin ainakin kertoi paikallinen poliisipäällikkö, joka puhui englantia. Ostin laivaa varten riippusängyn ja moskiittoverkon. Laivassa nimittäin nukutaan yhdessä isossa salissa tolppien väliin ripustetuissa riippukeinuissa. Matka Belemistä Manukseen kestäisi viisi vrk ja Boa Vistaan kolme lisää.

Tällä matkalla minua on aina pelottanut mennä uuteen maahan, mutta kaikista on muodostunut positiivisia yllätyksiä. Nytkin pelotti ja jännitti lähteä Manukseen keskelle maailman suurinta sademetsää, jonne ei edes mennyt tietä, mutta ihmiset ne sielläkin vain asuivat. Olihan minua varoiteltu aikaisemmistakin paikoista; Afrikasta ei voi selvitä, kenenkään ei voi luottaa ja Etelä-Amerikassa pyörä varastetaan heti, kun käännyt selkäsi. Tottakai on oltava varuillaan, mutta jos ei kehenkään uskalla luottaa eikä usko ihmisissä olevan ystävällisiä, ei voi missään liikkua.

Tapasimme Marokossa muutamia ranskalaisia, jotka vanhoivat kaiken epäonnistuvan. Ajelkoot he Pariisissa. Ranskalainen maailmaa kiertävä Patrick, jonka tapasin heinäkuussa Argentiinassa matkalla Barilocheen, oli eri maata. Olin itse silloin vielä menossa Chileen. Hänen matkansa suuntautui myös ensin Belemiin. Maailma on pieni. Sen olen todennut ennenkin; voi olla, että tapamme vielä uudelleen...

Kuvat ja alkuperäinen teksti: Jari Saarelainen
(Tekstiä julkaistu MP-Lehdessä maaliskuussa 1991)

WINGISTIT VÄLITTÄVÄT

Verenluovutuskampanja

20 25

Wingistit välittävät 2025 verenluovutuskampanja on Wingistien halu auttaa hengenvaarassa olevia. Kampanja starttasi ensimmäistä kertaa vuonna 2019 ja se oli heti kättelyssä suuri menestys.

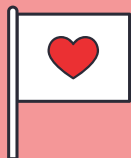
Voinko luovuttaa?

Testaa voitko luovuttaa verta osoitteessa www.sovinkoluovuttajaksi.fi
Kahden luovutuksen välillä tulee naisilla olla 91 vrk ja miehillä 61 vrk.

Rekrytoija

Jos et itse sovi luovuttajaksi, voit silti rekrytoida uuden verenluovuttajan. Rekrytoidun täytyy vain toimia samalla tavalla kuin kerhon jäsenen, luovuttaessaan verta.

Ennen luovutusta

Juo vettä tai mehua ja syö jotakin, jotta olosi on hyvä. Vältä raskaita aterioita juuri ennen luovutusta. Ota mukaasi henkilöllisyystodistus, jossa on valokuvasi ja suomalainen henkilötunnus.

Verenluovutus

Ilmoittaudu vastaanottotiskillä, jossa tarkistetaan henkilöllisyytesi ennen jokaista luovutuskertaa. Ilmoita myös kerhon nimi: GoldWing Club Finland.

Kampanja-aika 1.1.-31.12.2025

Gold Wing
Club Finland

Punainen Risti
Veripalvelu

GWEF TREFFIT 2025

08.-11.05.25 Belgia
15.-18.05.25 Espanja
22.-25.05.25 Portugali
29.05.-01.06.25 Ranska

05.-09.06.25 Alankomaat
12.-15.06.25 Unkari
19.-22.06.25 Slovenia
26.-29.06.25 Italia

03.-06.07.25 Sveitsi
10.-13.07.25 Tšekki
17.-20.07.25 Puola
24.-27.07.25 Latvia

31.07.-03.08.25 Suomi
07.-10.08.25 Ruotsi
14.-17.08.25 Irlanti
21.-25.08.25 Iso-Britannia
28.08.-31.09.25 Luxemburg

03.-07.09.25 Bulgaria
10.-14.09.25 Turkki

Ajankohtaiset tiedot treffeistä
WWW.GWEF.EU

CHALLENGET

01.-04.05.25 BeNeLux Tour
30.6.-03.07.25 2nd Swiss Alpine GoldWing Challenge

SUOMEN TREFFIT/TAPAHTUMAT

01.01.-31.12.2025 Wingistit välittävät Verenluovutuskampanja
01.02.2025 MP-Messuruokailu Factory Kampi, Helsinki
23.-25.05.2025 Kevätkokoontuminen Kannonlahti, Kankaanpää
31.07.-03.08.2025 Kansainvälinen treffi Ellivuori Resort, Sastamala
03./04.-07.08.2025 Saaristo-Ajo 2025
05.-07.09.2025 Syyskokoontuminen Murikanranta, Teisko

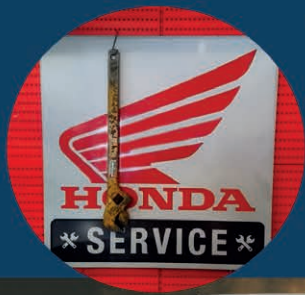
EI KERHON TAPAHTUMAT

Motoristit Koulukiusaamista vastaan MKKV ry -tapahtumat (mkkv.fi)
17.05.2025 Honda GoldWing 50v -juhlat, Brandt Oy, Tuupakka Vantaa
17.05.2025 Hymyilevän Motoristin Kevätpäivä 2025, Loimaa
08.-10.08.2025 Kangaskattotreffit 2025 Pohjois-Suomi

Ajankohtaiset tiedot tapahtumista
WWW.GWCF.FI

MOTARI

VIIPURINTIE 47 HÄMEENLINNA 13210

Auki ma-pe 09-17.00 La 09-13.00

Hondan huolto- ja lisavarusteet,
sekä varaosat Meiltä
Nyt edullisin hinnoin !

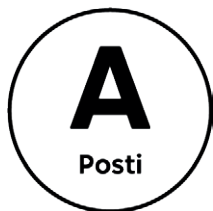

Honda Goldwing täyttää
50 vuotta. Olemme olleet
mukana koko tämän ajan.
Synttäreiden kunniaksi
Motari antaa tehdyn
kaupan päälle
Goldwingkahvimukin.
Tarjous on voimassa niin
kauan kun mukeja riittää.

Puhelin: 03-674 8731
www.motari.com

GOLDWING

Honda Gold Wing Tour DCT - ultimaattinen matkapyörä!

1800 kuutiainen boxer-moottori on aikaisempia selvästi kevyempi, kompaktimpi ja siinä on 4-venttiiliä per sylinteri. Pyörässä on myös mm. fly-by-wire -kaasu, ajo-ohjelmien valintamahdollisuus, luistonesto, navigaatiojärjestelmä, kuljettajan Airbag ja mäkilähdön avustin. Etujousitus on toteutettu kaksois- tukivarsin ja toispuoleisella Honda Pro-Arm -haarukalla.

Lieskatie 2, 60510 Hyllykallio
www.moto-seinajoki.fi